

ČASOTEPEC

Glasilo učenk in učencev OŠ Stična

Šolsko leto
2013/2014

številka 2
junij 2014

Ana Rukmini Krivec,
9. razred PŠ Višnja Gora

Ekskluzivno v tej številki:

**Obiskala nas je mama
Manka!**

več na strani 18

K A Z A L O

	str.
1. Uvodnik	2
2. Šolski utrinki	5
3. Odkrito o	32
4. Strokovnjak svetuje	42
5. Literarni kotliček	44
6. Mladi slikarski talenti se predstavljajo	63
7. Pisan.svet	64

Glavna urednica in lektoriranje:

Nataša Rebec Lukšič, prof.

Uredniški odbor:

učenke in učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo ter novinarskega krožka

Oblikovanje besedila, obdelava slikovnega gradiva, grafična zasnova:

Mojca Hrvatin, prof.

Fotografije:

Branka Lah, univ. dipl. ped. in soc. kult., Urh Pirc, 9. c, Kristijan Rešetič, dipl. bibl., Arhiv RTV Slovenija

Mentorji literarnih in likovnih prispevkov:

Ingrid Boljka Štaudohar, prof., Tanja Črnivec, prof., Jasmina Glavič, prof., Andreja Gospodarič, prof.,

Helena Kastelic, prof., Alenka Kovač, prof., Vesna Kovač, prof., Branka Lah, univ. dipl. ped. in soc. kult.,
Igor Rajner, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Kristijan Rešetič, dipl. bibl.,
Aleksandra Šparl, dipl.vzg. pred. otrok, Maja Tavčar, prof., Lidija Zajc, prof., Vesna Zimic, prof.

Odgovorna oseba:
Marjan Potokar, prof.

1. UVODNIK

Spoštovane učenke in učenci!

Zopet je tu nova, druga letošnja izdaja Časotepca, šolskega glasila učencev OŠ Stična. Tudi v tokratni številki so se mlade novinarke in novinarji zelo potrudili ter napisali veliko zanimivih prispevkov o dogajanju na šoli, prav tako pa smo se podali na pot po naših šolskih hodnikih ter učence povprašali za mnenje o tem in onem. Osrednji temi druge letošnje izdaje našega glasila sta **prijateljstvo** ter **prosti čas**.

Pred nami so dolgo pričakovane poletne počitnice, ko se boste lahko naplavali, naigrali ter brezskrbno uživali v krogu svoje družine in prijateljev. Imejte se skrajno lepo in ne pozabite - naslednje šolsko leto bomo spet z vami!

Pa lep predpočitniški pozdrav in imejte se radi!

*Nataša Rebec Lukšič,
glavna urednica Časotepca*

*Iskren objem naših najmlajših***Ojla!**

Kmalu bo tu poletni oddih, ki ga vsi že nestrpno pričakujemo. Učenci se še trudimo v šoli in upamo na dobre ocene, učitelji pa ves svoj trud gotovo vlagajo v popravljanje preizkusov in zaključevanje ocen.

Počitnice bomo različno preživeli, a mislim, da se bomo vsi kar dodobra odpočili do septembra, ko se bomo vrnili k pouku. Dnevi že postajajo daljši in toplejši, kar nas spomni, da bomo kar dva meseca zasluženo počivali. Tudi mi, novinarji, člani novinarskega krožka in izbirnega predmeta šolsko novinarstvo, ki smo celo leto skrbeli za naš časopis Časotepec, še ne počivamo. Upamo, da boste tako učenci kot učitelji z veseljem prebrali naše delo!

SPOMLADANSKO-POLETNI POZDRAV!

Lana Benčan, 6. b

Risba: Urša Košak, 6. a

Spoštovane učenke in učenci!

Zadnja letošnja številka Časotepca bo popestrila zaključek izredno pestrega šolskega leta. To je bilo leto, v katerem se je neprestano »dogajalo«.

Poleg tistih osebnih skrivnosti, ki jih hranite zase ter jih skrivate pred svojimi vrstniki in odraslimi, pa so nam, odraslim, v večini primerov vseeno vidne od daleč; z leti dela med mladimi z opazovanjem marsikaj ugotovimo... Prav zaradi tega smo bili zaposleni na šoli ves čas v dogajanjih. Naštel bom le nekaj največjih.

Najprej smo se lotili selitve učencev iz Zagradca v prostore srednje šole, potem sta sledila energetska sanacija šole v Višnji Gori ter pričetek gradbenih del za novo devetletno šolo v Zagradcu.

Med temi aktivnostmi smo izvajali tudi številne projekte. Najvidnejši med njimi sta gotovo »Rastoča knjiga« ter prireditve ob kulturnem prazniku, kjer je v skupnem šolskem zboru nastopilo izjemnih 270 učenk in učencev iz vseh naših šol. Za medvrstniško povezanost je odlično poskrbel zbor učiteljic, ki je na tej prireditvi pel skupaj z učenci, kar je zagotovo dokaz, da se s skupnimi idejami in nastopi da videti boljši jutri.

Še čisto sveža je novica, da je preimenovana ulica naše šole. V znak dobrega sodelovanja med občino Ivančna Gorica in pobrateno občino iz Nemčije se na predlog naše občine sedaj naslov glasi:

*Osnovna šola Stična,
Cesta občine Hirschaid 1,
1295 Ivančna Gorica.*

Prav tako moram omeniti tudi številne projekte, tabore, raziskovalne naloge, prireditve na podružničnih šolah in še marsikaj. Na prav vseh teh dogodkih so bili v ospredju opazni dobri medsebojni odnosi in predvsem pripravljenost za sodelovanje; skratka dogajanje na naši šoli je bilo v tem šolskem letu pestro in čeprav je bilo včasih videti težko in nemogoče, smo znali izzive uspešno rešiti.

Tudi vi, mladi, se morate med seboj spoštovati, izogibajte se zbadljivkam, preklinjanju in celo nasilju. Energijo preusmerite v izobraževanje ter dobra dela. Pomagajte ljudem v stiski, ukvarjajte se s športom, kulturo. Lahko kaj napišete. Pozitivnih izzivov je veliko.

Pred poletnimi počitnicami pa še to; izkoristite jih čim bolj aktivno, pomagajte pri domačih opravilih staršem in bližnjim ter preberite kakšno knjigo. Predlagam le tisto, kar zmorete.

Marjan Potokar, ravnatelj

Risba: Lina Lamovšek, 1. b

2. ŠOLSKI UTRINKI

OŠ STIČNA JE PRISTOPILA K PROJEKTU RASTOČA KNJIGA

Osnovna šola Stična je 6. februarja letošnjega leta pristopila k projektu »Rastoča knjiga«. V ta namen smo v avli šole uredili prostor, kjer zbiramo in predstavljamo publikacije o naših krajih ter dela avtorjev našega šolskega okoliša.

Nova pridobitev – razstavni prostor publikacij o naših krajih ter knjig izpod peres domačih avtorjev

Simbol »Rastoča knjiga« ponazarja vso našo zgodovino in bivanje, poudarja pomen knjige, znanja in odličnosti slovenskega naroda ter spodbuja ljudi k osebni rasti, kulturi in umetnosti.

V začetku samo slovenski projekt je že prerasel meje Slovenije in se razvil v mednarodni projekt »Združene Rastoče knjige sveta«, ki temelji na medsebojnem sodelovanju na področju kulture, znanosti in umetnosti. Ponosni smo, da smo se pridružili tako plemenitemu projektu, a zato nosimo tudi odgovornost, da aktivno dopolnjujemo našo zbirko. Na slovesni otvoritvi so prisostvovali Mitja Brvar, predsednik Državnega sveta, Marjan Potokar, ravnatelj Osnovne šole Stična, Dušan Strnad, župan občine Ivančna Gorica, Dragica Šteh, avtorica knjige »Prijetno domače za male sanjače« ter otroški pevski zbor OŠ Stična.

Avtor prispevka in fotografij: Kristijan Rešetič

Otroški pevski zbor OŠ Stična z zborovodkinjo Bojano Mulh

Dragica Šteh je predstavila svojo knjigo
»Prijetno domače za male sanjače«.

Gospod Mitja Brvar

GOSTILI SMO MAJO PIRC ZRILIČ, UČITELJICO PLESNEGA KLUBA GUAPA

V ponedeljek, 10. februarja 2014, smo učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo v plesni telovadnici gostili gospo Majo Pirc Zrilič, učiteljico plesnega kluba Guapa.

Naša gostja nam je najprej spregovorila nekaj besed o svojih plesnih začetkih, nato pa nam je podrobneje predstavila plesno šolo Guapa ter dosežke svojih varovancev. Med našim srečanjem nam je pokazala tudi nekaj parov plesnih čevljev, v katerih pleše, naši učenki Kaja Pekeč iz 7. b in Klara Klemenčič iz 9. c pa sta zaplesali kratek ples.

Plesna učiteljica Maja Pirc Zrilič
Eva Fortuna, 8. c in Žiga Kaurin, 9. c

Klara in Kaja sta naši gostji zastavili veliko vprašanj.

*Toj, koliko parov
plesnih čevljev!*

Klara in Kaja v akciji

UČENKE IN UČENCI OŠ STIČNA SO SODELOVALI PRI SNEMANJU INFODROMA

V torek, 11. februarja 2014, smo na OŠ Stična gostili ekipo ustvarjalcev mladinske televizijske oddaje Infodrom.

Neža Prah, novinarka prvega programa RTV Slovenija, je s snemalcem in tonskim tehnikom najprej v učilnici geografije posnela prispevek o tremi, nato pa smo se vsi skupaj preselili v šolsko knjižnico, kjer je sledilo snemanje intervjuja o Justinu Bieberju.

In ... akcija!

Pri snemanju omenjene oddaje smo se vsi sodelujoči zelo zabavali, kako pa smo se odrezali pri igranju in odgovarjanju na zastavljena vprašanja, pa lahko presodite sami, ko si boste v arhivu oddaje Infodrom na prvem programu naše nacionalne televizije ogledali zmontirana prispevka.

Nataša Rebec Lukšič

Novinarka Neža Prah je našo Alešo spraševala o tremi.

Snemanje intervjuja o Justinu Bieberju

Skupinska fotka z
ustvarjalci Infodroma

NAŠI MLADI NOVINARJI NA OBISKU V SVETU MEDIJEV

V sredo, 12. februarja 2014, smo se po peti šolski uri učenci šolskega novinarstva in novinarskega krožka z matične šole in njene podružnice v Višnji Gori odpravili v Ljubljano.

Pot nas je najprej vodila do POP TV-ja, kjer nam je gospa Elizabeta Šebela razkazala prostore omenjene TV hiše in vestno odgovarjala na zastavljena vprašanja.

V studiu, kjer pripravljajo poročila 24 ur, smo izvedeli, koliko ljudi sodeluje pri pripravi dnevnih poročil in kako zgleda povprečni delovni dan vsakega televizijskega novinarja. Ogledali smo si tudi studio Kanala A, nato pa smo se odpravili še v prostore, kjer snemajo oddajo Vid in Pero šov. Nato nas je naš super šofer Niko odpeljal do Radia Aktual, kjer nam je gospod Simon Prelesnik predstavil delo radijske hiše in nas skupaj s sodelavci razvajal z okusnimi čokoladicami Merci.

Sledil je kratek postanek v časopisni hiši Ekipa, kjer so nam podarili nekaj križank za prosti čas, nato pa je sledil dolgo pričakovani Mc' Donalds, kjer smo se tako najedli, da smo se komaj premikali, vendar smo še uspeli zbrati nekaj moči za ogled zabavnega animiranega filma »Purana na begu«.

Po končanem filmu smo se nasmejani odpravili na avtobus, kjer smo vsi veseli zapeli nekaj Slakovih pesmi ter tako zaključili naše popoldansko vandranje. Izlet je bil zabaven, saj smo se naučili veliko novega, poleg tega pa se še malo povesečili. Želiva si, da bi bilo še več takih ekskurzij, na katerih bi se tako zabavali.

Tilen Zaletelj, 9. a, in Aleksandra Korelec, 9. c

Novinarji izbirnega predmeta šolsko novinarstvo s PŠ Višnja Gora z učiteljico Petro Rus Mušič

*Naši učenci v
prostorih
Radia Aktual*

*V studiu Radia Aktual s povezovalko
Evo Cimbola*

*Na Pop TV smo
se imeli super!*

NAŠI MLADI NOVINARJI IN GLEDALIŠČNIKI NA POUČNI IN ZABAVNI ESKURZIJI V LJUBLJANI

V sredo, 19. marca 2014, smo učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo in gledališki klub obiskali Pop TV, Radio 1 ter Kolosej.

Najprej smo se odpravili na Pop TV. Naša vodička Elizabeta Šebela nam je razkazala studio, kjer snemajo 24 ur, Šport (na oddaji 24.ur) in Preverjeno. Studio je presenetljivo majhen. Na stropu je polno luči, na tleh pa štiri kamere. Za oddajo 24 ur skrbi približno 90 ljudi. Nato smo si ogledali še studio oddaje Svet na Kanalu A ter Euro Jackpota.

Med ekskurzijo smo naleteli na voditeljico Pop-Ina, Polono Jambrek, voditelja 24 ur, Edija Pucerja, ter na Denisa Avdiča, ki skrbi za jutranji program na Radiu 1. Denis se je prijazno odzval našemu povabilu za skupinsko fotko, česar smo se vsi učenci (z učitelji spremljevalci vred) zelo razveselili.

Nato smo se odpravili še na Radio 1. Odšli smo v studio, kjer je Ivjana Banić vodila popoldanski program. Na njenem šovu je nastopil naš osmošolec, Peter Topalović. Ogledali smo si pisarne delavcev Radia 1, nekateri učenci pa smo odgovarjali na vprašanje »Kaj je sreča?«.

V Koloseju smo si privoščili dobrote iz Mc'Donaldsa, nato pa smo si ogledali simpatično komedijo Divja salsa. Po ogledu smo se odpravili domov.

Upam, da bomo šli še kdaj na takšno ekskurzijo, ker je bilo res zabavno.

Enja Sever, 7. b

Ekipa novinarjev OŠ Stična v studiu 24 ur

V studiu Sveta na Kanalu A

Uspelo nam je! Slikali smo se z Denisom Avdičem!

V studiu Radia 1 z Ivjano Banič

NA AVDICIJI ZA KRATKI OTROŠKI FILM NA RTV SLOVENIJA

V soboto, 15. 2. 2014, sem se z družino odpravila na RTV Slovenija, kjer so potekale avdicije za film, čigar scenarij je plod mojega trdega dela. Tam smo spoznali scenaristko Jelko Ribarič Grabljevec in režiserko Sieno Krušič.

Avdicije so bile v sejni sobi. Otroci so v sobo prihajali v skupinah po štiri. Pred sejno sobo so se otroci slikali in se učili besedilo, ki so ga morali prebrati. V sejni sobi so se mladi igralci predstavili in pred kamero prebrali besedilo. Priključila sem se eni od skupin, potem pa sem ostala v sejni sobi in pomagala pri ocenjevanju. Prijavilo se je toliko otrok (nekaj čez 200), da so avdicije potekale vse do večera.

Moji vtisi so zelo lepi in z veseljem bi še kdaj obiskala RTV SLO.

Nataša Lukić, 6. b

Nataša Lukić (prva z leve) z gospo Jelko Ribarič Grabljevec in mladimi igralci, ki so se udeležili avdicije.

INTERVJU Z GLAVNO IGRALKO FILMA »SKUPAJ«: PIKO KOVAČ

1. Zakaj si se sploh odločila za igranje v filmu?

Za igranje v filmu sem se odločila zaradi tega, ker me igrilstvo zabava.

2. Ali ti je snemati naporno?

Ne, snemanje mi ni naporno, le ob ponedeljkih je malo napornejše.

3. Ali ti je vsebina tega filma zanimiva?

Da, vsebina filma mi je zelo zanimiva.

4. Kako se počutiš med snemanjem?

Med snemanjem se počutim zanimivo in veselo.

5. Ali moraš veliko časa čakati, da odigraš svojo vlogo?

Ne, saj sem v skoraj vseh kadrih.

6. Ali imaš že kakšne igralske izkušnje?

Razen tega, da sem igrala v oglasih, izkušenj še nimam.

7. Ali je ta film tvoj prvi?

Da, to je moj prvi film.

8. Kako je bilo na avdiciji?

Na prvi avdiciji mi je šlo malo slabše kot na drugi, drugače pa je bilo zanimivo.

9. Ali si bila pred začetkom snemanja zelo živčna?

Ne, pred začetkom snemanja nisem bila živčna, saj sem komaj čakala, da začnemo.

10. Ali ste s soigralci dobri prijatelji?

Da, zelo dobro se razumemo.

11. Kaj rada počneš v prostem času?

V prostem času zelo rada berem, gledam

filme, plešem, tečem ...

12. Kako se usklajuješ s snemanjem in šolskimi dejavnostmi?

Imam zelo prijaznega učitelja, zato z usklajevanjem nimam velikih težav.

13. Kako so se starši odzvali na to, da si v tem filmu dobila glavno vlogo?

Moji starši so bili zelo ponosni name.

*Maša Omahen in Eli Valič, 6. b,
ter Neža Okorn, 6. d*

Prikupna igralka s kodrčki - Pika Kovač

SNEMANJE NOVEGA OTROŠKEGA FILMA »SKUPAJ« NA OŠ STIČNA

V nedeljo, 30. marca 2014, je v prostorih OŠ Stična in v njeni okolici potekalo snemanje novega otroškega filma z naslovom "Skupaj", v katerem so se v vlogi statistov in igralcev preizkusili tudi učenci in učenke naše šole. Scenarij za film je napisala Nataša Lukić iz 6. b razreda, ki je zmagala na letošnjem natečaju Ciak Junior. Ekipi RTV Slovenija in Viba filma sta s snemanjem pričeli že v jutranjih urah, zadnji kader pa so posneli šele v zgodnjih večernih urah.

VTISI NAŠIH MLADIH STATISTOV OB ZAKLJUČKU SNEMANJA

Na snemanju filma sem se imel zelo dobro. Zabavali smo se in všeč mi je bilo, ker smo med čakanjem na snemanje prizorov lahko igrali igrice. Naravnost užival sem, ko smo tekli po šolskih hodnikih. (Alex Lekić, 3. a)

Vloga statista v filmu, ki ga je ekipa RTV Slovenija snemala na naši šoli, mi bo za vedno ostala v lepem spominu, ker sem zelo vesel, da sem lahko sodeloval pri snemanju filma. Še posebej mi je bil všeč prizor, ko sva s prijateljem šla k fantu, ki je igral igrice. (Tilen Kristan, 3. b)

Prizor s snemanja filma »Skupaj« na naši šoli

Prijateljica Ana mi je povedala, da bodo na naši šoli snemali film in da se lahko prijavim na snemanje. Knjižničar mi je razložil, kdaj in kako bo to potekalo. Dal mi je napotke, kako naj bom oblečena. Naročil mi je, da moram s seboj prinesiti šolsko torbo. Zelo nestrpno sem pričakovala nedeljo. Na dan snemanja smo se v šoli zbrali ob 11. uri. Prišle so tudi prijateljice iz drugih razredov, tako da mi ni bilo dolgčas, čeprav smo bile na vrsti šele čez pet ur. Medtem smo opazovali, kaj se dogaja med snemanjem in kmalu nam je bilo jasno, da je to zelo naporno delo, saj so morali posamezne prizore velikokrat ponoviti. Čeprav smo bili samo statisti, so za nas poskrbeli kot za prave zvezde. Dobili smo kosilo po izbiri, sendviče in sadja, kolikor smo želeli. Po končanem snemanju sem bila kar malo utrujena, saj je trajalo do 19. ure. To je bila zame zanimiva izkušnja. (Daša Rogelj, 5. b)

V nedeljo je bilo enkratno! Imeli smo lepo vreme, okusno kosilo in zelo smo se zabavali, pa še snemanje je bilo odlično. Lahko smo se igrali na šolskem igrišču in se posladkali s sladkarijami. Hvala gospodu knjižničarju, ker me je povabil na snemanje filma. (Emrah Ljubijankić, 5. b)

V nedeljo sem se imel dobro, samo malo mi je bilo dolgčas, ker smo morali tako dolgo čakati na snemanje. Med snemanjem filma sem užival. (Rami Hassaballa Rabdou, 5. b)

Na snemanju mi je bilo najbolj všeč, ko je režiserka Siena Krušič rekla:

Snemanje je potekalo pod budnim očesom tonskih tehnikov.

»Akcija!« (Urša Maver, 6. d)

Od snemanja mi bo najbolj ostala v spominu glavna igralka v filmu, prijazna deklica Pika, ki sem ji zastavila nekaj vprašanj. (Eli Valič, 6. b)

Na snemanju sem se imel super, le reflektorji so me motili in so se mi solzile oči. (Ibro Hodžić, 7. b)

Na snemanju sem se zelo zabavala. To je bil moj prvi in nepozabni filmski nastop. Tudi sam »filmski prepir« glavnih igralcev se mi je zdel izredno prepričljivo odigran. (Kristina Zekić, 7. b)

Snemali so tudi v okolici šole.

V nedeljo sem se imela lepo,

nekoliko pa so me motile močne luči, ki so svetile naravnost v naše oči. Presenetilo me je, da smo morali posamezne prizore tolikokrat ponoviti. Čudno sem se počutila, ko sem med snemanjem filma kot statistka morala ignorirati prerekanje glavnih igralcev v šolski garderobi. (Barbara Glavan, 7. b)

Nataša Rebec Lukšič

Fotografije: Kristijan Rešetič

UTRINKI Z LETOŠNJEGA FESTIVALA CIAK JUNIOR V ITALIJI

Naša učenka Nataša Lukić iz 6. b razreda se je s filmsko ekipo RTV Slovenija in igralci filma »Skupaj« konec maja 2014 udeležila festivala mladih filmskih ustvarjalcev - CIAK JUNIOR v italijanskem mestu Cortina d'Ampezzo. Scenarij filma je bil nominiran za najboljši otroški scenarij, vendar je tokrat vse lovorike požel izraelski film, naša glavna igralka, ljubka Pika Kovač, pa je prejela kipec za najboljšo mlado igralko.

Nataša Lukić (tretja z leve) z režiserko Sieno Krušič (skrajno levo) in glavnimi igralci filma »Skupaj«, (med njimi je bila tudi naša učenka Ana Blažević Arko, sedma z leve) ter scenaristka Jelka Ribarič Grabljevec (skrajno desno).

Naša junakinja Nataša Lukić v Cortini d'Ampezzo

OBISKALA NAS JE MAMA MANKA!

V torek, 11. marca 2014, nas je z obiskom počastila prava, pravcata mama Manka, zgovorna Podgurka, ki z vedrino in odkritosrčnostjo ter ostrim jezikom vedno poskrbi, da gledalci ne ostanejo ravnodušni. S seboj je pripeljala novinarja z Radia 1. Dobra šolska urica prijetnega druženja z njo v naši mali šolski telovadnici je minila, kot bi trenil.

Na začetku srečanja je gledališka skupina »Ekipa da te skipa« pod mentorstvom učiteljic Nataše Rebec Lukšič in Vesne Zimic odigrala uvodni del igrice Pet babnc.vkup, nato pa mami Manki in našim učencem - gledalcem zapela pesem Kuretna, ki jo sicer naša gostja prepeva z ansamblom Pogum. Sledil je intervju z mamo Manko, med katerim smo se dodobra nasmejali njenim preprostim, a odkritosrčnim odgovorom, z velikim veseljem pa smo prisluhnili tudi njeni pesmi o ljubezni.

Ekipa da te skipa v akciji ...

Ob koncu nam je mama Manka podarila knjigo, ki jo je napisal njen menedžer Sašo Đukić, mi pa smo ji izročili priznanje za najboljšo slovensko ambasadorko dobre volje ter pesem, posvečeno njej. Sledilo je skupinsko fotografiranje ter podeljevanje avtogramov, nekaj učencev pa je dalo izjavo za Radio 1 ter v mikrofonsko zapelo nekaj spomladanskih pesmi.

Imeli smo se enkratno!!!

Nina Zavodnik, 8. a, in Maja Grabovac, 9. c

Ekipa da te skipa z mamó Manko*Ena skupinska fotografija z mamó Manko***KDO JE PRAVZAPRAV MAMA MANKA?**

Lik Mame Manke je nastal leta 1988, ko so v skromni produkciji novomeške gimnazije nastali trije desetminutni filmi, v katerih je Manka odigrala glavno vlogo.

Leta 1995 je Mama Manka nastopila v televizijski oddaji »Boš videl, kaj dela Dolenjc« in s tem pridobila veliko medijsko pozornost. V novem tisočletju se je lik Mame Manke - kljub upokojitvi leta 1997 - zopet obudil. Nastale so nove skladbe v povezavi z narodno-zabavnimi ansambli, ki so lik Mame Manke radi videli na nastopih in koncertih. Ansambel Rubin je z Manko posnel skladbo Naša mati so debeli, Mladi Dolenjci skladbi Gasilci in Prvo cvetje pomladi, ansambel Vasovalci skladbo Vasovalcev pet, Pogum pa skladbo Kuretna. Vse skladbe so doživele izreden uspeh pri poslušalcih in pot Mame Manke je bila iz meseca v mesec lepše tlakovana.

Mama Manka je pravzaprav Manka Žnidaršič. Doma je v izmišljenem kraju Razbor, poročena je s Korlom in ima hčer Mankico ter sina Tilna. Noseča je že šestnajst let, govori dolenski dialekt in vozi traktor. Po naravi je navihana, pri besednjaku pa ji kdaj uide tudi kakšna kletvica. Z rahlim cinizmom ne želi biti žaljiva, ampak le dobrodušna. Visoka je sto osemdeset centimetrov in precej težka. Njenim šalam ni konca, saj jih jemlje iz vsakdana.

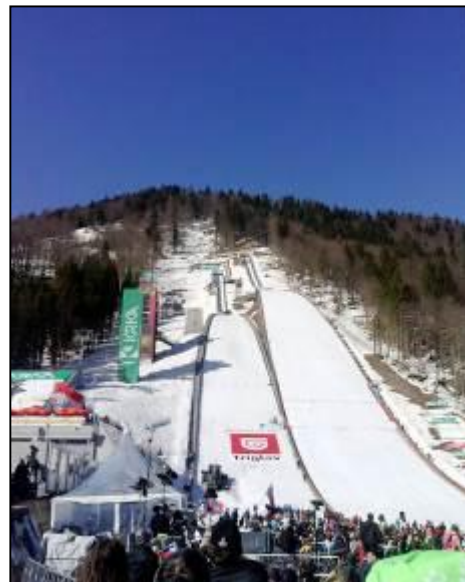
Zgovorna mama Manka

Eva Karič, 7. b

UČENKE IN UČENCI OŠ STIČNA NA SMUČARSKIH SKOKIH V PLANICI

V četrtek, 20. marca 2014, smo se izbrani učenci in učenke OŠ Stična pod pokroviteljstvom slovenske zavarovalnice Triglav odpravili v rojstni kraj smučarskih skokov, Planico, na ogled kvalifikacij v smučarskih skokih. Poleg nas se je v dolini pod Poncami zbralo še okrog 3000 otrok iz vseh koncev in krajev Slovenije.

Že na avtobusu smo dobili kapice in tatuje, ki smo si jih takoj nadeli, ob prihodu v Planico pa smo prejeli vstopnico s fotografijo Jurija Tepeža in bon za brezplačno malico, ki smo ga takoj vnovčili. Tudi za pijačo je bilo poskrbljeno.

Pogled na planiški skakalnici

Sponzorji prireditve so nam podarili praktična darilca z reklamnimi napisi svojih izdelkov.

Domen in Urh s pevko Alyo

Ob pričetku kvalifikacije v smučarskih skokih smo se udobno namestili na tribune, od koder smo imeli čudovit pogled na dogajanje na smučarski skakalnici. Z bučnim navijanjem smo bodrili naše skakalne ase, nato pa prisluhnili še pevskemu nastopu odlične pevke Alje.

Ko je napočil čas za pridobivanje avtogramov, smo se postavili v vrsto in potrpežljivo čakali na naše skakalne idole, s katerimi smo posneli nekaj fotografij. V živo smo videli svetovno znane skakalne obraze, med drugim Roberta Kranjca, Kamila Stocha, Petra Prevca ...

Veseli in zadovoljni, a utrujeni smo se odpravili na avtobus in se vrnili v prelepo Ivančno Gorico. Izlet v Planico nam bo za vedno ostal v spominu.

Klara Klemenčič, Aleša Palčič,
Urh Pirc in Neža Zupančič, učenci 9. c

Domen in Urh se slikanja z lepimi dekleti nista branila ...

Juhu! Planica na bo ostala v lepem spominu.

POROČILO MEDNARODNE IZMENJAVE UČENCEV OŠ STIČNA, UČENCEV SREDNJE ŠOLE JOSIPA JURČIČA IZ IVANČNE GORICE IN REALNE ŠOLE IZ HIRSCHAIDA V MESECU APRILU 2014

Občina Ivančna Gorica že nekaj let sodeluje z občino v Hirschaidu, v deželi Frankonija na Bavarskem v Nemčiji, prijateljstvo pa je zaživelo tudi med šolami, ki ga je potrebno še posebej negovati in podpirati.

Skupina osemnajstih učencev in treh učiteljev iz Hirschaida je meseca aprila prispela v našo občino in se udeležila petdnevne izmenjave. Gostujoči učenci so bili nastanjeni pri slovenskih družinah, kjer so spoznali naš način življenja in s tem okrepili medkulturne odnose. Namen druženja je bil, da slovenski in nemški učenci pri izmenjavi aktivno sodelujejo, izmenjujejo ideje in pomagajo pri izvedbi projekta. V dneh od **31. 3. do 4. 4. 2014** smo organizirali celodnevne dejavnosti na obeh šolah in izven šol, na katerih so aktivno sodelovali učenci v poučnih delavnicah.

Utrinek s predavanja gospe Gertrud Rantzen v šolski jedilnici

Nagrajene učenke

Obiskala nas je gospa Gertrud Rantzen, direktorica Nemške gospodarske zbornice v Sloveniji, ki je bodočim učencem nemščine predstavila jezik na zanimiv in vabljev način.

Ker je bil projekt namenjen jezikovnemu povezovanju mladih, smo podpirali komunikacijo v dveh jezikih, v nemščini in angleščini.

Delo z učenci je razgibano, zanimivo in včasih stresno. Projektno delo zahteva temeljite priprave, brezhibno organizacijo in vodenje. Tako za dijake kot učitelje predstavlja izziv in veliko vseživljenjsko naložbo.

Nemškim učencem smo predstavili zgodovinske, kulturne in naravne lepote naše države. V Ljubljani smo si ogledali mestne znamenitosti, ki so jih predstavili naši učenci. Tudi letos smo se podali na Kras in Primorsko. V Lipici smo si ogledali kobilarno, se sprehodili po mestu Piran in nekaj časa preživeli v Portorožu.

*Ajda Ramšak iz 8. razreda PŠ
Višnja Gora je gostom predstavila
ljubljske znamenitosti.*

Utrinek iz Lipice

Skupinska fotografija v Piranu

Izmenjava učencev je okrepila prijateljske odnose, naučila mlade razmišljati v evropskem duhu, se prilagajati in ceniti prijateljstvo ter nas prepričala, da je tovrstno druženje izrednega pomena za osebno rast in oblikovanje nas vseh. Takšne in podobne aktivnosti mladim odpirajo vrata v svet.

Sodelujoči učitelji:

Igor Rajner, koordinator izmenjave, odgovoren za učence OŠ, prisoten povsod, **Marija Majzelj Oven**, odgovorna za učence SŠ, prisotna povsod, **Marjan Potokar**, ravnatelj OŠ ter **Milan Jevnikar**, ravnatelj SŠ (sprejem in slovo).

Vodja izmenjave: Igor Rajner

PRAZNOVANJE 170-LETNICE ROJSTVA JOSIPA JURČIČA

V knjižnici OŠ Stična smo v mesecu aprilu in maju praznovanje ob **mednarodnem dnevu otroške knjige** (glavna tema je **Zamisli si narode skozi zgodovino**) povezali s praznovanjem **170. obletnice rojstva Josipa Jurčiča**.

Našega rojaka Josipa Jurčiča so že od otroštva zanimale zgodbe iz preteklosti, zato je v večini svojih del osvetljeval različna zgodovinska obdobja v naših krajih. Učence naše šole smo zato poskušali postaviti v čevlje mladega Jurčiča.

Na razredni stopnji smo učencem v šolski knjižnici s pomočjo slikovne projekcije predstavili pisateljevo otroštvo v svetu pravljic, preteklosti in vaških posebnosti. Učencem od prvega do tretjega razreda smo prebrali in predstavili pripovedke (npr. Pripovedka o beli kači, Deklica in psoglavci in Kako je kraljevič Marko moč zadobil), dobili pa so tudi pobarvanke z računalniškimi ilustracijami Roberta Kuharja Kozlovska sodba v Višnji Gori.

Kdor več zna, več velja.

Z učenci 4. in 5. razreda smo spoznavali Jurčičevo prvo obsežnejše delo Spomini na deda, nekaj boljših bralcev je prebralo celo Jurija Kozjaka, nekateri učenci pa so poustvarjali zanimiva literarna ter likovna nadaljevanja in priredbe Jurčičevih del.

Naše učenke in učenci so o Josipu Jurčiču izvedeli veliko novega.

Tudi učence višjih razredov smo spodbudili, da se skozi branje Jurčičevih del preizkusijo v vlogi mladih zgodovinarjev, raziskovalcev in literarnih ter likovnih ustvarjalcev. Učiteljica Zlata Kastelic je pripravila zanimive raziskovalne naloge z naslovom »Po stopinjah Jurčičevih junakov«, ki so jih reševali učenci pri urah slovenščine. Odkrivali smo predvsem tista Jurčičeva dela, ki govorijo o naših krajih in osvetljujejo našo preteklost. Vsi izdelki učencev bodo objavljeni v tematski številki etnološkega časopisa »Potujemo skozi čas«, ki ga ureja učiteljica Zlata Kastelic. Časopis bo objavljen na spletni strani šole, v rubriki projekti/monografije.

Pripravila šolska knjižničarka Branka Lah.

DRUGA ZBIRALNA AKCIJA STAREGA PAPIRJA, APRIL 2014

Zabojnik se hitro polni.

Največ papirja sta tokrat zbrala 4. a razred na matični šoli in 7. razred v Višnji Gori.

Na spomladanski zbiralni akciji smo zbrali kar 30 ton starega papirja.

Ves izkupiček od zbranega papirja je namenjen šolskemu skladu.

Pripravili: Nataša Rebec Lukšič in Jožica Knez.

GLEDALIŠKA IGRA »PET PEPELK« V VRTCU

V sredo, 21. maja 2014, smo učenci 7. a, 7. b in 7. c, ki smo obiskovali izbirni predmet gledališki klub, zaigrali predstavo z naslovom »Pet Pepelk« pod mentorstvom učiteljice Vesne Zimic. Gledališka igra se je odvijala v sosednjem vrtcu.

Priprav na naš nastop je bilo kar veliko. Vadili smo približno tri do štiri mesece in na koncu nam je uspelo. Zjutraj pred nastopom smo še enkrat povadili. Ob 8.30 smo šli v vrtec, kjer so nas prijazno sprejeli. Tam smo se preoblekli v kostume. Pred igro smo bili vsi zelo živčni. Igralci smo stali pred vrati in vznemirjeno čakali, da pridemo z igro na vrsto. Imeli smo zelo hvaležno občinstvo, saj so se na glas smejali in se čudili. Na koncu smo se priklonili. Sledil je kratek pogovor z otroki, npr. kaj jim je bilo najbolj všeč, kaj jim je bilo najbolj smešno, kdo je bil najbolj oblečen itd. Izkazalo se je, da jim je bila predstava zelo všeč.

Učenke izbirnega predmeta gledališki klub pod mentorstvom učiteljice Vesne Zimic so v vrtcu Pikapolonica zaigrale prizor iz igre »Pet Pepelk«.

Od gostiteljev smo v zahvalo dobili ogromno čokolado. Med preoblačenjem in glasnim navdušenjem smo jo pojedli, pozdravili otroke ter učitelje in odšli nazaj k pouku.

Elena Midžan, 7. c

(PRE)VZGOJA

V sredo, 14. maja 2014, smo si učenci, ki obiskujemo izbirni predmet gledališki klub, in nadarjeni učenci 7. razreda ogledali gledališko predstavo (PRE)VZGOJA v Kulturnem domu na Grosupljem. Predstava je govorila o kliničnih primerih mladostnikov v današnjem svetu. V igri so se mladi zdravili v prevzgojnem zavodu. Nekateri so bili odvisni od telefonov in drugih naprav, drugi so bili egoisti, tretji motorični debili, četrti spet problematični na drug način. Ob ogledu igre smo se veliko smejali, saj je bila predstava smešna in zanimiva. Na koncu je sledil še pogovor z igralci in režiserko. V tej predstavi so nam želeli sporočiti, da smo si vsi med seboj drugačni in da to ni vedno slabo ter da moramo stopiti skupaj.

Mateja Pekolj, 7. a

ZA NAŠE MLADE KNJIŽNE MOLJE ...

Poletne počitnice so tik pred vrati! Samo še malo moramo potrpeti, pa se bomo lahko ponovno kopali v morju, reki ali na bazenu, se zunaj igrali s prijatelji ali pa lahko brezskrbno, z možgani na OFF, poležavali na blazini ali ležalniku.

Da; poletje je zagotovo čas, ko si lahko oddahnemo od napornega sedenja v šoli ter številnih šolskih obveznosti. Izkoristite ga čimbolj aktivno! Ker verjamem, da je med vami še vedno veliko knjižnih moljev, smo v sodelovanju z Mestno knjižnico Grosuplje, enoto Ivančna Gorica, za vas pripravili seznam najbolj branih knjig za osnovnošolce drugega in tretjega triletja. Preletite ga; morda vam kakšen naslov pade v oči ...

- Desa Muck:**
- Blazno resno slavni (tudi strip)
 - Blazno resno popolni
 - Blazno resno zadeti
 - Blazno resno o šoli
 - Nebo v očesu lipicanca
 - Pod milim nebom
 - Sama doma
 - Hči lune
 - Lažniva Suzi

- Ivan Sivec:**
- Izgubljeni Prešeren
 - Dolenjska naveza
 - Princ na belem konju

Guinnessova knjiga rekordov, 2013 in 2014

Adam Blade: zbirka Lov na pošasti

Jan Burchett: zbirka Agenti divjine

John Boyne: Deček v črtasti pižami

- Jeff Kinney:**
- Dnevnik nabritega mulca
 - Pasji dnevi
 - Robi je car
 - Kaplja čez rob

Chrissie Keighery: zbirka Punce gremo v svet

C. S. Lewis: Zgodbe iz Narnije

- Hilary McKay:**
- Permanentno rožnata: konec poletja
 - Indigo: nova zvezda
 - Žafran: izgubljeni angel

Knjige Nejke Omahen

Zbirka Kapitan Gatnik

STRIPI: Asterix, Tintin, Miki Muster, Garfield ...

Rachel Rennee Russell: Zguba: dnevnik (tri knjige)

J. K. Rowling: Harry Potter

- Primož Suhodolčan:**
- Kolesar naj bo
 - Košarkar naj bo...

Francesca Simon: Grozni Gašper

Zbirka Iziberi

Zbirka Zorenja

Zbirka Na robu

Lian Hearn: zbirka Meč v tišini

Philip Kerr: zbirka Otroci luči

- Neli Kodrič:**
- Solze so za luzerje
 - Kaj ima ljubezen s tem IN OSTALE

Natalie Standiford: zbirka Zmenkarije

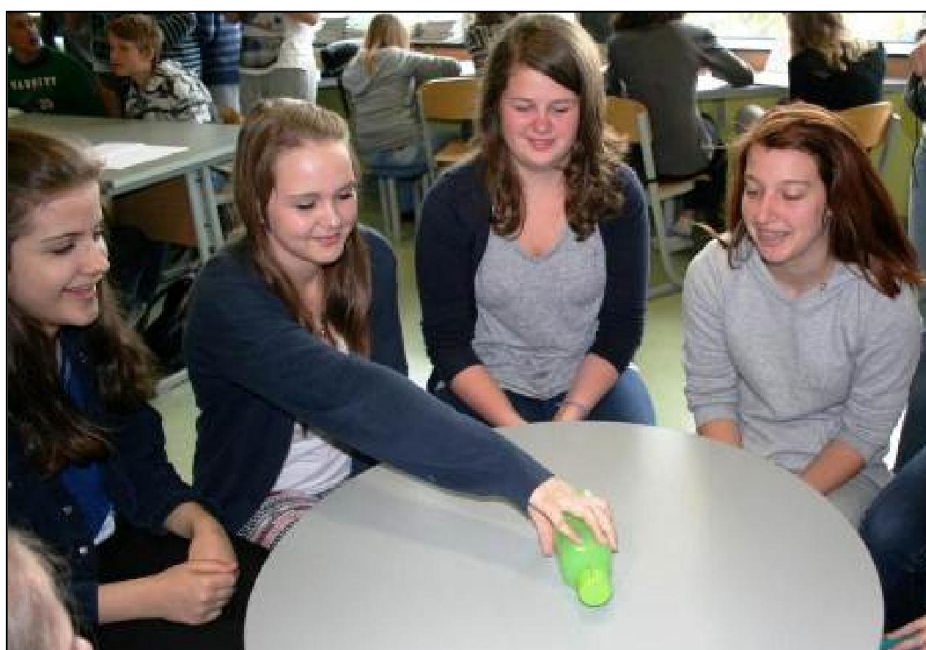
Tolkien: Gospodar prstanov, Hobit ipd.

- Lauren Oliver:**
- Delirium
 - Pandemonium

KNJIŽNICA JE ZAKON!

V knjižnici se lahko učimo in delamo (prepisujemo) domače naloge ...

... se igramo igro
»flaša« resnice ...

... in prebriamo
knjige, revije ...

... v skritem kotičku utrjujemo učno snov ...

... poslušamo predavanja ...

... govorno nastopamo ...

3. ODKRITO O ...

KAJ JE ZATE PRAVI PRIJATELJ

NIKA: Pravi prijatelj je tisti, ki ti pomaga, svetuje, zaupa, je prijazen do tebe.

ANJA: Pravi prijatelj ni hinavski, ne govori za tujim hrbtom, te podpira.

LARA: Pravi prijatelj ti zaupa in obdrži skrivnost zase, je prijazen do tebe.

LUKA: Pravi prijatelj ti pomaga, je prijazen do tebe, ti vse pove po resnici.

Polona Lekan, 7. a

PRIJATELJSTVO

Vsak si želi prijateljstvo,

PRIJATELJICE

Dobila sem prijateljice, ki me rade imajo,

srečo in veselje.
Radost in pomoč
dajejo ti prijatelji.

Radi te imajo,
globoko v srcu nosijo te.

Prijatelje si želi vsak,
vsak po tem hrepeni.

Prijateljstvo deli se,
nikoli ne pozabi se.

Neža Dremelj, 4. razred PŠ Višnja Gora

PRIJATELJ

Prijatelj je oseba, ki jo lahko pokličeš,
ko ti je dolgčas ali si v stiski.

Prijatelj je oseba, ki ti vedno stoji ob strani
in te nikoli ne pusti na cedilu.

Prijatelj je oseba, ki te tolaži, ko ti je hudo.

Prijatelj je oseba, ki te spoštuje
in te ima rad(a).

To ni le PRIJATELJ,
to je NAJBOLJŠI PRIJATELJ!

Dora Plantarič in Teja Pirc, 7. c

dobila sem prijateljice, ki se z mano igrajo.
Prijateljice niso kot knjiga z brezveznimi
stranmi,
ampak kot enciklopedija z veliko pametnimi
besedami.

Prijateljice so kot sonce, ki nikoli ne zaide,
so kot ogenj, ki gori in nikoli ne ugasne.
so polne dobre volje in ljubezni.

Prijateljice so prijazne do mene.
Prijateljstvo raste z nami in se stalno povečuje.
Rada vas imam in ste pravi zaklad!!

Tjaša Kastelic, 4. razred PŠ Višnja Gora

PRIJATELJSTVO MED PSOM IN MAČKO

Včasih prijateljstvo je nenavadno,
neskladno,
kot na primer pes in mačka,
noč in dan,
iti in priti,
vse to nasprotno je,
a prijateljstvo ustvari se.

Maša Vozelj, 4. razred PŠ Višnja Gora

Kalina Šušteršič, 7. razred PŠ Višnja Gora

PRIJATELJ, KI GA NE BOM NIKOLI POZABILA

Imela sem prijatelja Jana. Vse sva počela skupaj. Igrala sva se, rolala in se učila. Nekega dne se je odselil in nikoli nisem pozabila nanj, še vedno živi v mojem srcu.

Patricija Kužnik, 4. razred PŠ Višnja Gora

PRIJATELJICO SPOZNAŠ V NESREČI

Težko sem čakala na prvi šolski dan. Mamica mi je kupila prvo šolsko torbo in vse potrebščine. Šole sem se zelo veselila. Zjutraj sva se z mamo odpravili v šolo. Ponovno sem videla prijateljice

iz vrtca. Zelo smo bile vesele, ker smo se zopet srečale.

Risba: Aleksandra Jovanović, 1. b

Potem smo šli z učiteljico v razred. Prvi dan pouka je hitro minil. Po pouku smo odšli na igrišče. Tam so bili tudi starejši učenci. S prijateljicami smo odšle do gugalnic, kjer smo se hotele gugati. Na vrsti sem bila jaz, vendar me je starejši učenec porinil z gugalnice. Padla sem in se poškodovala. K meni je prihitela sošolka in mi pomagala vstati. Razjezila se je na učenca in mu povedala, da se tako ne dela. S sošolko sva po tem dogodku postali pravi prijateljici.

PRAVI PRIJATELJICI STA KOT BRAT IN SESTRA.

Nika Jaklič, 4. razred PŠ Višnja Gora

PRIJATELJA SPOZNAŠ V NESREČI

Ko smo bili v šoli pri pouku, nam je učiteljica povedala veselo novico. »Danes se nam bo pridružil sošolec Patrik,« je rekla. Nato je pogledala po razredu in dejala: »Simon, ali bi rad sedel poleg Patrika?«

»Rade volje,« reče Simon, »a poleg mene sedi Maja.«

»Potem pa se usedi k Janezu,« je rekla in pokazala na prazno mesto, a Janez ni želel, da se kdo prisede k njemu.

Takrat je učiteljica rekla, naj odpremo karo zvezke, a šolski zvonec je zacingljal in pouka je bilo konec. Prijel sem torbo in se hotel predstaviti Patriku, a ga ni bilo več. Ko me je prišel iskat očka, sem mu povedal o novem sošolcu.

»Bodi prijazen z njim,« mi je rekel očka.

Preden sem šel spat, sem si vse, kar se je tistega dne zgodilo, zapisal v dnevnik. Ko sem zajtrkoval, sta mi starša rekla, naj ostanem v podaljšanem bivanju, saj sta tistega dne morala malce dlje ostati v službi. Ko sem prišel v šolo, sem opazil, da Patrika še ni. Ko je bilo že skoraj konec pouka, je moj novi sošolec le prišel in se usedel zraven Janeza, ki je gledal, kdaj se bo učiteljica obrnila.

Nenadoma se je obrnila in Janez je napadel Patrika. To sem videl in povedal učiteljici o nasilju. Ko je to videla, je rekla, naj se usede in nato poklicala starše. Patrik se mi je zahvalil in tako sva se spoprijateljila. Nato sva v oddelku podaljšanega bivanja sedela in se skupaj igrala, dokler nisem moral domov. Postala sva dobra prijatelja.

Jan Kušar, 4. razred PŠ Višnja Gora

VSAK IMA NAPAKE

Ljudje smo si različni in vsi imamo napake, zato se tudi hitro spremo. Vsak ima svoje mnenje, ki ga ima pravico deliti z drugimi, a le, če s tem ne užališ druge osebe. Dogaja se namreč, da nekoga s svojo izjavo spraviš v grozen krohot, drugega pa na smrt užališ. Spori niso prijetni. Vsak misli, da ima prav, potem pa oba udeleženca ugotovita, da sta naredila napako. Spori nas učijo v življenju in potemtakem je prijateljstvo samo še močnejše. ☺

Včasih se nam zgodi, da rečemo napačno stvar, kot na primer, jaz pred kratkim, ko sem svojemu najboljšemu prijatelju namesto »Oprosti,« rekla: »Beden si.«

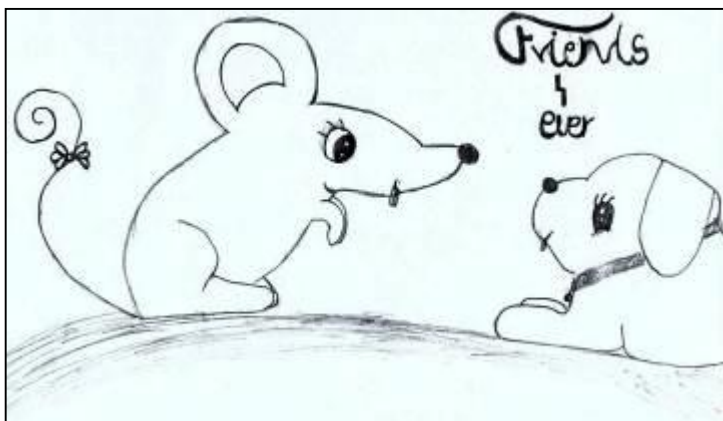
V takih primerih se je najprimerneje čim hitreje opravičiti. Ne zgledujte se po meni ...

M. K.

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ SNEŽAK

Neko zimo je zapadlo veliko snega. Bila je sobota in zjutraj sem se zbudil v lep sončen dan. Z bratom sva se odločila, da bova naredila snežaka. Šla sva ven in ga naredila. Snežak je bil večji od mene in mi je bil všeč. Ko sem se naslednje jutro zbudil, sem šel k snežaku. Ko sem se mu približal, mi je pomežiknil. Vprašal sem ga, kako se počuti. Rekel mi je, da je njegovo počutje odlično in v trenutku sva postala najboljša prijatelja.

Anže Erjavec, 4. razred PŠ Višnja Gora

Risba: Lara Jerlah, 6. d

POSEBNO PRIJATELJSTVO

Saj veste, kaj je prijateljstvo. Je nekaj najlepšega, kar se vam lahko zgodi v življenju. No, nekatera prijateljstva se končajo kmalu, nekatera že po vrtcu, osnovni šoli, srednji šoli, nekatera pa ostanejo večna.

Poznamo pa tudi slepa prijateljstva. To pomeni, da te navidezni prijatelji samo izkoriščajo, ker imaš slavnega očeta ali mamo, ker si bogat ali pa imaš velik bazen. Iskrena prijateljstva pa niso samo med ljudmi. Oh, kje pa! Iskrena prijateljstva so tudi med živalmi. Povedala vam bom zgodbo o zajčku in psičku.

V gozdu se je slišalo pikanje, ampak ne pikanje vej, temveč pikanje puške. Bel, puhast zajček je tekel, kolikor so ga nesle noge. Skočil je z velike skale in si pri tem zlomil nogo. Poškodovan se je odvlekel k skali, da ga lovec ne bi našel. Lovec je odšel naprej, zajček pa je jokal od bolečine. Mislil si je: »Nikoli ne bom več mogel hoditi. Umrli bom tukaj, pod skalo.« Čez nekaj časa je mimo prišel psiček. Stopil je do zajčka in ga začel ovohavati. Zajček je mislil, da je konec z njim, toda psiček je zajčka nežno prijel z gobčkom in ga odvlekel v drevesno korenino, da je bil bolje skrit. Zajček je psa čudno pogledal. Psiček je stekel stran, a je kmalu prišel nazaj in mu v gobcu prinesel korenje. Zajček je bil zelo vesel. Psiček je še dolgo ostal pri zajčku. Stiskala sta se, zajčku pa je z nogo šlo že na bolje. Skakal je že lahko, ampak ni mogel narediti velikih skokov.

Psiček je k zajčku prihajal vsak dan in mu prinašal hrano, toda nekega dne ga ni bilo. Zajčku se je zdelo zelo čudno. Potem je mimo njega prišla miška. Zajček jo je vprašal, če slučajno ve, kam je odšel psiček. Povedala mu je, da se je z družino preselil v sosednjo vas. Zajček je bil zelo žalosten. Miška ga je malo potožila. Rekla mu je, da gre z njim iskat psička. Podala sta se na pot. Čez nekaj ur sta prišla v sosednjo vas. Zajček je še težko hodil. Stokal je, a za prijatelja se je hotel potruditi. Psiček je žalosten odšel na sprehod. Na sprehodu je srečal najboljšega prijatelja zajčka. Stekel je k njemu in ga začel lizati. Zajček je padel v nezavest od bolečin. Psiček ga je hitro odnesel pred vrata hiše. Lajal je, kolikor je mogel. Kmalu je prišla ven psičkova lastnica Kristina. Ko je zagledala zajčka, ga je hitro odnesla v hišo. Dala mu je jesti in piti. Zajček je slabotno gledal.

Kristina in psiček sta zajčka odnesla k veterinarju. Veterinar je rekel, da ima nogico hudo poškodovano, vendar ni v smrtni nevarnosti. Na nogico mu je dal mavec. Naročil je, da se mora naspati in še dva tedna počivati. Vsi so odšli domov. Psiček in zajček sta spala v dnevni sobi.

Stiskala sta se, psiček pa je zajčka tudi lizal. Po dveh tednih so odšli k veterinarju. Ta je zajčku odstranil mavec in povedal, da se je nogica pozdravila.

Zajček in psiček sta bila zelo vesela. Od tistega dne naprej sta živela skupaj. Živela sta srečno in zdravo do konca svojih dni. No, mogoče še zdaj živita, kdo ve!

Damjana Omejec, 5. c

KAJ JE ZAME V ŽIVLJENJU NAJBOLJ POMEMBNO?

Sreča.

Sreča je ena temeljnih stvari, ki jih moramo imeti v življenju. Če smo, na primer, zaljubljeni in nismo srečni, tako žal NE GRE!

Sreča ima tudi drugi pomen. Srečo imamo, na primer, če zadenemo na loteriji ali pa, ko prvi pridemo v vrsto za kosilo. ☺

Kot sem že rekla, v življenju moramo biti srečni in moramo uživati, a ne zmeraj. Včasih nam pomaga tudi žalost.

Srečni smo ob dogodkih, ki so nam ljubi, na primer, ko dobimo konja, psa ..., ko dobimo dobro oceno ali pa, če se veselimo lepega dne.

Jaz sem, na primer, vesela in srečna, če so drugi okoli mene srečni, predvsem pa sem srečna, ko poslušam glasbo.

Vendar v življenju nimamo vedno sreče. Sodelovati moramo z ljudmi, ki nas ne odobravajo, z neuspehi in ko si enkrat na tleh, se ti zdi, da ti ni več pomoči. Tedaj se nasmejni in VSE BO V REDU!

Koga briga, če te je simpatija zavrnila ali pa koga briga, če si dobil trojko? Res, včasih se ljudje obremenjujemo zaradi prav neumnih stvari, katerim se bomo kasneje smejali in to je to, kar nas ovira pri sreči in odobravanju samega sebe.

Glavo gor, pa bo!

Manca Kepa, 6. d

P. S.: Aja, ker že pravim, da moramo oz. morate biti vi, kakršni ste - s tem ne mislim, da se morate zgledovati po kakšni Miley Cyrus. Resno; pogledjte video Wrecking Ball ... - Aja in ne oglašujem je ./ She's just crazy. ☺

Risbi: Laura Perko Plavec, 1. b

Om Dušič, 1. b

V ŽIVLJENJU MI VELIKO POMENI ...

V življenju mi veliko pomeni več stvari. Najpomembnejše je **zdravje**. Če si zdrav, si v življenju srečen in vesel. Nekateri ljudje se tega ne zavedajo, na primer alkoholiki, ljudje, ki se drogirajo in tisti, ki kadijo. Čeprav jih drugi kar naprej opozarjajo, da take stvari škodijo zdravju, se oni požvižgajo na to.

Pomembna je tudi **izobrazba**. Če se potrudiš v osnovni šoli in imaš dobre ocene, se lahko vpišeš na srednjo šolo, ki ti je všeč. Tam se dokončno odločiš, kateri poklic boš v življenju opravljal. Če se v šoli ne trudiš dovolj in imaš slabše ocene, se lahko zgodi, da ne moreš opravljati zelenega poklica.

Zame je pomembno tudi to, da imam **dovolj hrane** in da nisem nikoli lačna. Nekateri ne spoštujejo tega, kar imajo. Včasih vidim mlajše otroke, ki se obmetavajo s hrano. Ti otroci niso lepo vzgojeni, saj jih starši niso naučili, kako pomembno je, da imaš kaj jesti. To je žalostno, saj pomislim na otroke v Afriki, ki nimajo hrane in umirajo od lakote.

Pomembna je **družina**. Če odraščáš v normalni družini, si v življenju lahko srečnejši in ne vpliva nate. Če pa odraščáš v družini, kjer se starši neprestano kregajo, nastopi potem ločitev. Če je v družini eden od staršev odvisen od alkohola ali drog, to vpliva nate in si slabši v šoli, v življenju si bolj nesrečen in podobno.

Veliko mi pomeni tudi **organizacija**. Ko sem bila mlajša, sem v trgovini z živili zlagala razna živila hladilniku, ki so bila razmetana tako, da so bila v redu. Tudi zdaj, če si dogodka, ki se mi bo zgodil v prihodnosti, ne predstavljam v mislih, sem potem bolj živčna.

Veliko mi pomeni tudi to, da imam **prijatelje**. Vsak človek potrebuje prijatelje, nekoga, ki mu vse zaupaš in vse poveš. Ko si žalosten in potrebuješ nasvet, se vedno zatečeš k prijatelju in ti vedno prav svetuje.

Veliko stvari je pomembnih v življenju in vsak človek bi moral ceniti to, kar ima.

Saša Zavodnik, 9. razred PŠ Višnja Gora

NELLY IN ZOJA

Na Spodnjem Brezovem sva se z najboljšo prijateljico Zojo igrali s skiroji, katera bo prej na kmetiji. Ko sva se vračali domov, je bilo na poti veliko kamnov. Eden izmed teh je bil posebej visok in širok. Povožila sem ga in padla. Poškodovala sem se in kri mi je zelo hitro tekla. Zelo me je bolelo in peklo, a na srečo je imela Zoja obliž in vodo. Pomagala mi je in me ni več bolelo in peklo. Potem sva šli k meni domov in ko sva pojedli tople sendviče s sirom, sva se šli igrati enko. Enkrat sem zmagala jaz, Zoja pa kar devetkrat. Ker sem se ji zasmilila, mi je rekla, naj se igrava z Disneyjevimi kartami, pri katerih sem tokrat sedemkrat zmagala jaz, moja prijateljica pa samo štirikrat. Potem je Zoja šla domov in preden je šla, sem se ji zahvalila za zabaven dan.

Nelly Hope Jakše, 4. razred PŠ Višnja Gora

MED POČITNICAMI

Med počitnicami sem šla tretji teden v avgustu s starši v Izolo. Bili smo v hotelu Belvedere. Na parkirišču ob hotelu je bil manjši zid, za njim pa je stal bazen. Vsak dan smo šli plavat v bazen za eno uro. Nato smo se šli malce odpočit. Ko smo se zbudili, smo spočiti odšli v kavarno, kjer sta mami in oči pila kavo, jaz pa navadno vodo. Potem smo šli na sprehod do svetilnika in nazaj v hotel. Vsi smo se šli najprej umiti, nato pa smo gledali televizijo.

Zjutraj sem se vedno zbudila prva. Tiho sem si šla umiti zobe, nato se je prebudil še moj oči. Ko sem si umila zobe, je bil na vrsti moj oči. Nato se je zbudila še mami. Tudi ona si je umila zobe. Nato smo odšli na zajtrk, kjer sem si lahko vse sama izbrala. Lahko sem jedla notri ali zunaj. Po zajtrku smo odšli na sprehod, čez eno uro pa še na bazen, kjer sem si privoščila jagodni sladoled. Ko smo prišli iz bazena, smo se odpočili in zaspali. Čez eno uro smo odšli na pijačo, nato pa smo se kopali v morski vodi. Kasneje sem v daljavi zagledala svojo sošolko, prijateljico Janjo Jevnikar. Šli sva se potapljat, plavali sva in lovili nepekoče meduze. Zvečer smo odšli z Janjo in njenim očetom ter mojo družino v park na sladoled. Starša sta mi dovolila, da grem lahko pozno spat. V Izoli sva z Janjo videli netopirje.

Na morju sem se imela lepo in komaj čakam nove počitnice.

Michele Mlakar, 4. razred PŠ Višnja Gora

Risbi: Lara Zabukovec, 1. b

Žiga Grebenc, 1. b

MED POČITNICAMI

Moje počitnice so se začele na lepo sončno jutro, ki je obljubljalo krasen dan. Z bratom sva pripravila najin najljubši zajtrk, se oblekla in odpravila dogodivščinam naproti. Najprej sva se odpeljala do Ljubljane in obiskala Ljubljanski grad, kjer sva spoznala grajsko gospo, ljubljanskega zmaja ter si ogledala grajsko ječo. Ko sva postala lačna, sva se podala v lov za kosilom. Oamne vonjave so naju pripeljale na glavno tržnico, kjer je prodajalec prodajal ocvrte ribe, ki sva jih z užitkom pojedla.

Pot naju je nato vodila do Postojne. Ker je bilo vroče, sva si zaželela ohladitve ter jo po nekaj ovinkih našla v Postojnski jami. Vanjo sva se popeljala z vlakcem, nato sva sledila vodički, ki nam je pokazala naravne lepote jame.

Ko se je najino raziskovanje podzemnega sveta končalo, sva se odpravila do morja. V Piranu sva si ogledala akvarij, poln rib. Tam sem srečala tudi prijateljico, s katero sva opazovali ribe, nato pa smo si med sprehodom po promenadi privoščili jagodni sladoled.

Na poti domov sem bila tako utrujena, da sem zaspala. Prebudila sem se šele, ko sva zavila na domače dvorišče. Ko sva prišla domov, sem očetu in babici pripovedovala, kaj vse sva videla in doživela na ta dan.

Janja Jevnikar, 4. razred PŠ Višnja Gora

PROSTI ČAS JE ZAKON

Ko imam prosti čas, rad delam veliko stvari. Hodim k prijateljici, igram igrice na računalniku ter na očetovem telefonu. Tako zelo se zabavam, ko imam prosti čas, zato ga imam zares rad.

Andrej Omahen, 4. razred PŠ Višnja Gora

Risba: Nika Lukšič, 1. b

ZABAVA NA SNEGU

Nekega četrтка smo se pri sosedi Lini igrali na njihovem hribu. Fantje so delali skakalnice, punce pa smo delale igluje in gladile stezo za sankanje. Ko smo končali, smo se poslovili in odšli domov. Naslednji dan se je zgodilo nekaj strašnega. Skakalnica, igluji in steza za sankanje, vse je bilo podrto. Nato smo se spomnili, da nam je pri delu pomagal Luka, in ga obtožili, da je bil prav on tisti, ki nam je vse skupaj uničil. Luka je bil užaljen in je odšel domov.

Potem smo znova pričeli graditi. Kmalu zatem se je Jakob domislil, da je vsega kriv veter, zato smo se šli Luki opravičiti. Vse skupaj smo še enkrat zgradili, polili z mrzlo vodo in vse je ostalo na svojem mestu do naslednjega dne. Potem se je pričela zabava na našem snežnem hribu.

Lia Kamenšek, 4. b

BILI SMO BREZ ELEKTRIKE

Bilo je nekega nedeljskega popoldneva. Mama je likala, oče je gledal televizijo, midva z Vidom pa sva delala domačo nalogo ob luči. Kar naenkrat smo se znašli v temi. Luč v kuhinji je nehala svetiti, likalnik je nehal greti, televizor pa je nehal predvajati program. Drug drugega nismo videli. Ugotovili smo, da je zmanjkalo elektrike. Mami je poiskala vžigalnik ter z njim prižgala dišečo svečko, z Vidom sva pospravila zvezke. Pridružil se nam je še oči in skupaj smo ob dišeči svečki igrali enko. Ker do večera še ni bilo elektrike, sva se ob soju sveč tudi stuširala in umila zobe. Do zjutraj toka še ni bilo. Zaradi pomanjkanja elektrike nam je odpadel pouk. Pouka ni bilo tudi naslednji dan. Čez čas sem ugotovila, da je biti brez elektrike tudi zabavno.

Pia Pajk, 4. b

Risba: Maša Glavan, 6. d

4. STROKOVNJAK SVETUJE

MORJE - SONCE - VODA

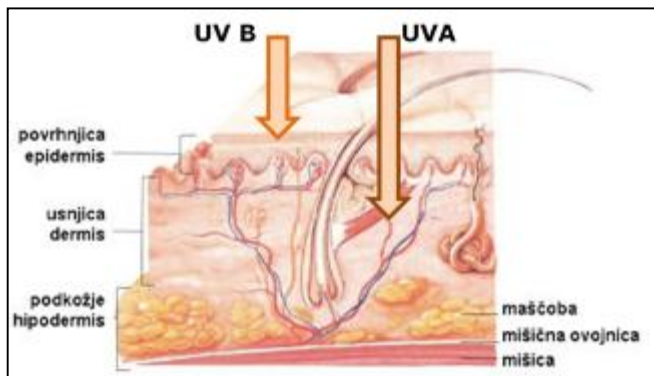
Poletje je najtoplejši letni čas.

Danes na poletje gledamo kot na obdobje »počitka«, a vendar so te počitnice vse kaj drugega kot počivanje. Pravzaprav počiva duša, naše telo pa je vse bolj aktivno. Sonce in lepo vreme kar vabita ven, v naravo, na morje, v gore ...

Seveda je najmikavnejša vrsta poletne rekreacije sproščanje v vodi - na morju, v bazenih. Veliko smo na prostem, torej na soncu. A kaj, ko moramo ves čas paziti, saj je sonce tako zelo »hudo«?

Vsak človek se mora sam zavarovati pred škodljivimi vplivi sonca. Poleti je potrebno paziti predvsem na tri stvari: zaščito pred vročino, pred dehidracijo (žejo) in pred sončnimi žarki. Poškodbe kože zaradi sonca so običajno posledica ultravijoličnih (UV) žarkov:

Plasti kože in prodor sončnih žarkov v globino

- UV A žarki (A kot alergije, anomalije) so zahrbtni, saj jih običajno ne čutimo in prodrejo globoko v kožo;
- UV B žarki (B kot boleče opekline) sicer povzročijo potemnitev kože, vendar tudi sončne opekline.

Spremljajte ultravijolični indeks - UVI.

Kako se zaščititi pred vročino

Pred vročino se zaščitimo predvsem tako, da se zadržujemo v senci, pa še tu potrebujemo zaščito pred sončnimi žarki. Popolne zaščite pred sončnimi žarki smo deležni le v hiši. V vseh ostalih situacijah potrebujemo sončna očala, pokrivalo (kapo, slamnik ...), tanko oblačilo in zaščitno kremo.

Oblachila in pokrivala naj bodo iz tankih, svetlih, zračnih, naravnih materialov. Priporočam, naj ne bodo preveč pisanih barv, da ne bodo privlačila čebel ali os. Pokrivalo (kapa) naj ima velike »krajce«, da zaščitijo oči, nos, uhlje in vrat. Zelo uporabna je afriška različica pokrivala s podaljšanim zadnjim delom za zaščito vratu.

Vir slike: http://www.pamp.si/index.php/katalog.html?g2_itemId=2802

Sončna očala so postala nujno potrebna poletna dodatna oprema, vendar jih ne kupujte kjerkoli na stojnicah; le zatemnjena stekla ne ščitijo pred škodljivimi sončnimi žarki. Potrebujete sončna očala, ki ščitijo tudi pred ultravijoličnimi žarki, zato jih kupite v športni trgovini ali še bolje pri optiku. Dobra očala ne bodo motila, saj boste pozabili, da jih sploh nosite. Preprost nasvet pri kupovanju: če dvojica »prav polarizirana« sončna očala postavimo ena pravokotno na druga, skozi leči ne sme priti nič svetlobe.

Med 10. in 16. uro dneva se ne izpostavljajte direktnemu soncu. Zadržujte se v senci, pijte veliko osvežilne tekočine, v majhnih požirkih. Ne pijte ledeno hladne ali postane pijače. Pijte vodo in nesladkan čaj, nikakor pa ne sladkih sokov, gaziranih pijač, vod z okusi.

Kako veste, ali pijete dovolj? Opazujte barvo urina: naj bo svetlo rumen ali skoraj prozoren. Ko začutite prve znake žeje (suha usta, pordela koža, glavobol, utrujenost), običajno to pomeni, da ste že dehidrirani, oz. izsušeni. Nujno pričnite več piti, a ne naenkrat, temveč vsake 15 ali 30 min po 2 dl tekočine. Skupno naj šolar popije približno 1,5 l vode na dan.

Ne pozabimo na uporabo kreme za sončenje. Uporabljajte primeren zaščitni faktor. Zavedajte se, da tudi visok zaščitni faktor ne more popolnoma varovati kože pred škodljivim ultravijoličnim sevanjem sončnih žarkov. Sredstvo za sončenje nanosite, preden se odpravite na sonce. Kremo ponovno uporabite vsake 2–3 ure oziroma takoj po kopanju, obilnem znojenju ali otiranju z brisačo. Uporaba sredstev za zaščito pred soncem je namenjena običajnemu vsakdanu, ne pa dolgemu poležavanju pod žgočimi sončnimi žarki. Namažite vse dele kože, ki so izpostavljeni soncu.

Fenotip	I	II	III	IV
barva las	rdeča	blond	rjava	temno rjava do črna
barva kože	zelo svetla	svetla	temnejša	temna
pegice	veliko	malo ali nič	nič	nič
podvrženost opeklinam	sonce me vedno opeče	sonce me po navadi opeče	sonce me redko opeče	sonce me nikoli ne opeče
zagorelost kože po sončenju	ne porjavim	malo porjavim	precej porjavim	močno porjavim
zaščitni faktor	UVB: 60–40(50+) UVA: 20–16	UVB: 30, 25 UBA: 12	UVB: 20 UVA: 10–8	UVB: 15, 10 UVA: 6–5

Vir: Lekarna Ljubljana

Imejmo se lepo na počitnicah!

Tadeja Gruden, dipl. med. sestra,
Zdravstveni dom Ivančna Gorica

Risba: Sara Mulh, 1. a

Literatura:

1. http://www.ivz.si/Mp.aspx?ni=78&pi=6&_id=2298&_6_PageIndex=0&_6_groupId=-2&_6_newsCategory=IVZ+kategorija&_6_action=ShowNewsFull&pl=78-6.0.6/2014.
2. <http://www.lekarnaljubljana.si/si/aktualno/farmacevt-svetuje/clanek/pravilna-izbira-izdelkov-za-soncenje> 6/2014.
3. Svetovalna knjižica za zaščito pred soncem. La Roche-Posay.
4. Moj malček. Revija za skrbne starše. Julij - avgust 2013.

5. LITERARNI KOTLIČEK

BELA BITJA

Bela lisica
sameva v gozdičku
in si prepeva.

Bela lilija
je na svet pokukala
in pogledala.

LJUBEZEN JE NEUMNA STVAR

Ljubezen je neumna stvar,
to vem iz prve roke,
povedal nam bo dedek star,
ki zdaj že ima otroke.

Bilo je v maju,
trideset let nazaj,
spoznal sem lepo punco,
a tudi vrag jo je poznal.

Bila je lepa, prevzetna,
njene oči modre so bile,

Bela sinička
na snegu je stala
in žlobudrala.

Beli medvedek
v belkasti jamici
se dolgočasi.

Beli racak
res tapravi je bedak,
ker je rekel kvak.

Naš beli Stanko
gre na malo čajanko
s teto Branko.

Manca Kepa, 6. d

a lepa, kakor je bila,
bila je zlobna kar za dva!

Zaročil sem jo
in tudi jo poročil,
a živec mi je skoraj počil.

Kradla mi je in tepla me,
za stenami sovražila,
na zabavah pa ljubila.

Seveda, rad sem jo imel preveč,
od ljubezni sem bil čisto preč,
a žal vračala mi čustev ni,
do mene se je obnašala kot do smeti.

Njena lepota me je zaslepila,
čustva mi povsem stopila.
Tako ne gre več, sem si rekel,
svoj stari kovček izpod postelje izvlekel.

Pobegnil sem in se ločil,
deklina pa je sama ostala,
poročil sem se z lepšo,
ta zgodba pa bo za vedno ostala,
HVALA!

Manca Kepa, 6. d

Risba: Špela Rapuš, 7. a

NOVA PUNCA

V šolo je prišla nova punca,
fantom se takoj srce zagunca,
tako prijateljice dobi,
učitelj jo vzljubi
in petice dobi.

To ni pravično
za tako kraljično,
da takole manipulira,
da srce mi znervira.

Fantje ji rožice nosijo,
ker ljubijo jo.
Moja skrivna ljubezen punco ima,

SONČNA REKLAMA

Zakaj je sonce rumeno?
Zato, da vam osvetli dan
in se skrije, ko se prikaže oblak sanj.

Kupite, kupite, sonce poceni,
saj vam ga prodamo po najnižji ceni.

Njegovi žarki so dolgi in svetli,
bleščeči in svetleči, saj so
vedno srečni.

Kupite, kupite, sonce poceni,
saj vam ga prodamo po
najnižji ceni.

ne boste verjeli, to je prav ONA!

Maja Lukić, 3. razred PŠ Stična

X. Y.

Risba: Gal Kirn, 1. a

PREPUSTI SE

Danes se bojiš
prekršiti pravila,
zato ničesar ne storiš,
kar razprlo bi ti krila.

In spet jutri ti bo žal
in svet zdel se ti bo votel,
saj ga nisi raziskal,
kakor bi ga hotel.

Zato razpri svoja krila
in odleti zjutraj rano,
naj te vodi usode sila,
pa četudi v neznano.

Prepusti toku se življenja
in ne bodi tak kot vsi,
ne poslušaj druga mnenja,
saj nihče ni tak kot ti!

Bodi kot hrastov les močan,
naj te nobena beseda ne premakne
in verjemi, trud ne bo zaman,
naj tvoja volja nikoli ne usahne.

Lara Petek, 9. razred PŠ Višnja Gora

Risba: Matija Kovač, 8. b

BOBER TINČEK

Bobri so lepo gradili svoje jezove. Naenkrat so v vodi videli zelo veliko smeti. Začeli so jih metati stran, kar pa ni bila zelo dobra ideja. Nekateri bobri so se namreč poškodovali. Mali boberček Tinček je tudi želel pomagati, a se je premislil, ko je videl, kako se je poškodoval njegov dedek. Ta se je namreč po nesreči urezal v tačko s škarjami, ki so jih ljudje vrgli v vodo. Na žalost je po hudi poškodbi Tinčkov dedek umrl. Tinček je zelo, zelo jokal, njegova mama pa je jokala še bolj – to je bil namreč njen oče in zdaj ni imela več staršev.

Bobri so se odločili, da se bodo maščevali. Ko so človeške družine hodile k vodi na piknike, so jih bobri napadali. Ker niso mogli storiti nič drugega kot glodati, so se bojevali tako, da so ljudi prevrnili z repi, jih ugriznili, nekatere celo tako močno, da so morali na urgenco.

Bobri so bili veseli, a nečesa niso vedeli – ljudje so to početje prijavili županu, a ta je imel svoje težave. Razmišljal je, kam naj umesti novo tovarno za ponve. Tako je ob vsem pritoževanju imel še to težavo. Razmišljal je in kmalu se mu je utrnula ideja – tovarno je nato nameraval zgraditi pri jezeru, kjer so bobri gradili svoje jezove.

Ko so bobri to izvedeli, jim je bilo žal, da so napadali ljudi. Odločili so se, da bodo zgradili ogromno ograjo okoli jezera, da ljudje ne bi mogli zravnati njihovega doma.

Tinček je zajtrkoval lubje. Ko je pojedel, je zagledal ogromne bagre in tovarnjake. Prestrašil se je in stekel proti jezeru. Ni vedel, da je zelo nevarno. Bagri so zrušili leseno ograjo in hlodi so se prevrnili na Tinčka. Prav takrat pa se je tam sprehajala županova hči. Zagledala je Tinčka in se ga usmili. Županova hči se je šele takrat zavedla, da če ne ustavi bagrov, bodo uničili dom bobrov. Stopila je pred ogromne naprave, da niso mogle naprej, saj so bageristi videli županovo hčer z bobrom v rokah. Vsem, ki jih je poznala, je povedala, kakšno napako delajo ljudje in vsem je bilo žal.

Župan se je odločil, da bo zgradil zelo visoko ograjo okoli bobrovih domov, da bodo vsi bobri varni. Odločil se je, da jim bo vsak mesec prinesel hrano. Bobri so bili veseli. V zameno za varnost in hrano so meščanom vsako leto priskrbeli drva za kurjavo in živeli so srečno do konca svojih dni.

Ajla Ajkić, 4. razred PŠ Višnja Gora

Ilustracije:

Kaja Zupančič, 4. razred PŠ Višnja Gora

KRESOVANJE

Prvi maj ali praznik dela je mednarodni praznik, ki se ga praznuje po vsem svetu. Praznik predstavlja spomin na demonstracije v Chicagu leta 1886, ko so delavci zahtevali več delovnih pravic, predvsem osemurni delavnik. Kot spomin na demonstracije se na predvečer tega dne po svetu kurijo kresovi. Jutro 1. maja se začne z budnico godbe na pihala.

Tudi pri nas ohranjamo to tradicijo. Na zadnji dan v mesecu aprilu se zberemo vsi otroci iz naše in osrednje ulice. Skupaj gremo v gozd, kjer nabereimo veje in vejice. Znosimo oziroma zvlečemo veje na rob ulice. Tam jih lomimo in na vrhu betona delamo kup (kres). Na vrhu je ponavadi kos blaga. Med pripravljanjem kresa se zabavamo, smejemo, si govorimo vice ...

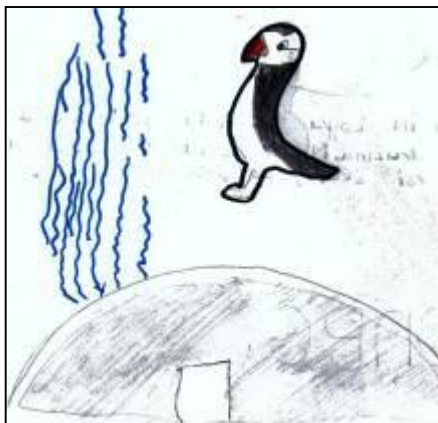
Proti večeru začnejo prihajati še starši in drugi otroci. Ko se zmračí, zakurimo kres. Otroci se lovimo, se igramo igre in se grejemo ob ognju. Na žerjaviči pečemo krompir, koruzo in meso. Otroci ostanemo ob ognju do polnoči, starši pa tudi do pete ure zjutraj.

Vsako leto komaj čakam na kresovanje. Takrat se družim s prijatelji in se zabavam. Upam, da bo ta tradicija še dolgo trajala.

Lucija Struna, 5. b

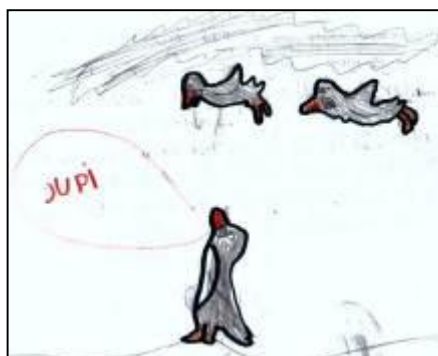
MORMON NAJDE SVOJO DRUŽINO

Nekoč je živela družina mormonov. Nekega dne jih je zajel vihar in mali mormon je izgubil svojo družino. Prišla je zima. Mormon je taval in skoraj umrl od lakote. Zavetje je našel pod starim čolnom, ki je ležal sredi obale. Tam je preživel ves zimski čas.

Prišla je pomlad in mormon je našel prijatelje. Rad se je igral z njimi.

Priletele so ptice, njegove družine pa ni bilo od nikjer. Ves žalosten je odšel v osamljeno zavetje. Ko je prišel v zavetje, ga je zagledala lisica. Komaj je uspel zbežati iz njenih krempljev. Usedel se je na obalo in potrpet gledal v globino morja. V morju je zagledal odsev družine, ki jo je iskal. Prišel je val in izbrisal njegove sanje. Žalosten je odšel spat.

Ko se je naslednje jutro prebudil, je videl sneg. Toplo se je oblekel in se šel igrati ven. Ker ni vedel, kaj je sneg, se je zelo začudil. Naredil je veliko zanimivih stvari, med drugim tudi snežake, ampak še vedno se ni tako zabaval, ker ni imel poleg sebe svoje družine. Spet je videl, kako so se že drugo zimo ptice odpravljale na jug. Pogledal je v nebo in opazil, da se je proti njemu spuščala vsa njegova družina. Mama je bila tako vesela, da ga je kar zavrtela in vsi skupaj so odšli domov.

Avtorice zgodbe: Janja Jevnikar, Nika Jaklič in Satja Krivec,
risbe: Tjaša Kastelic, učenke 4. razreda PŠ Višnja Gora

SKRIVNOSTNO DUPLO

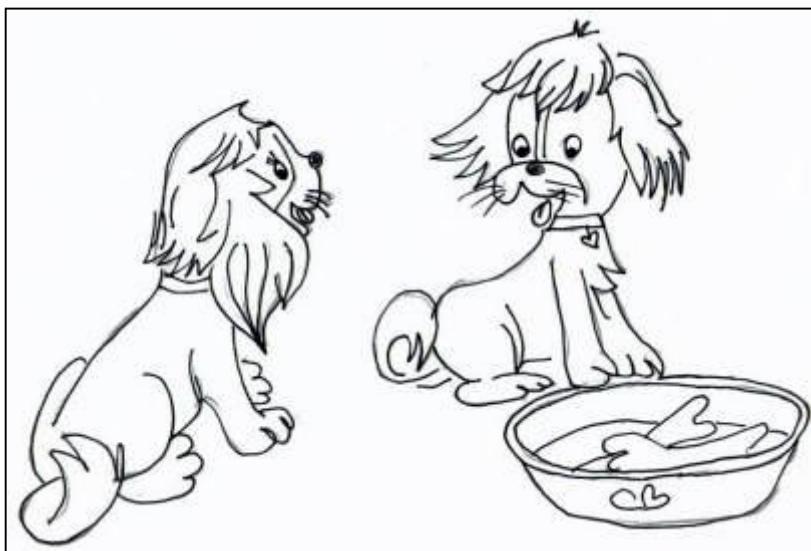
V bloku v Komendi je živela deklica Ana. Zelo si je želela psa. Ko je bila majhna, so imeli doma muco Tačko, a ker je puščala dlako, jo je mama odpeljala. Od takrat ni smela imeti živali v stanovanju.

Ker je bil vroč poletni dan, se je Ana odpravila na sprehod po gozdu. Ko je bila že napol poti po gozdu, je zagledala votlo duplo. Splezala je nanj, a ker je bilo spolzko, ji je spodrsnilo in padla je v luknjo. Pred seboj je zagledala velikega, renčečega psa, ki je imel oči velike kot čajne skodelice. Ker se ga ni bala, ga je pobožala in pes se ji je umaknil. Odprla je vrata, ki jih je stražil. Pred seboj je zagledala veliko dvorano, v kateri so bile obešene pasje ovratnice. Ob vratih je bila tabla, na kateri je pisalo, da je v prvi dvorani in da bo prišla še v dve drugi. Pisalo pa je še, naj si v vsaki dvorani izbere en predmet, ki ji je najbolj všeč. Nato si je ogledala ovratnice. Najlepša se ji je zdela svetlo modra. Spravila jo je v torbo in odprla vrata na koncu dvorane. Pred njo je stal pes, enak prejšnjemu, le da je imel oči velike kot kletna vrata. Tudi njega je pobožala. Umaknil se ji je in odprla je vrata naslednjo dvorano. Na stenah so bili obešeni pasji povodci. Izbrala je turkiznega, ki je imel narisane temnomodre kosti. Odprla je vrata in pred sabo je zagledala psa, ki je imel oči,

velike kot mlinsko kolo. Malo se ga je bala, a ga je le pobožala. Umaknil se ji je in odprla je vrata. V zadnji dvorani pa so bile na stenah obešene pasje posodice, ki so se lesketale v raznih barvah. Ana je pogledala višje in opazila je kositrno posodico. Spravila jo je v torbo. Za zadnjimi vrati je bila lestev. Ana je splezala po lestvi in prišla iz dupla.

Bil je že večer, zato se je odpravila proti domu. Na poti domov je našla nekaj jagod in borovnic. Ko je prišla v stanovanje, je stekla v sobo in skrila predmete pod posteljo.

Ko je zjutraj vstala, je starše pri zajtrku vprašala, če bi lahko imela psa. Mami se je jajce skoraj zataknilo v grlu, ko je slišala besedo pes. Starša sta odkimala. Ana je odšla v sobo. Narediti je morala še domačo nalogo. Pri tem je pomislila, da bi mamo še enkrat vprašala za psa. Stopila je k mami in jo še enkrat vprašala. Mama ji ga še vedno ni dovolila. Tokrat je šlo Ani že na jok. Šla je v sobo, se skrila pod posteljo in se zjokala, tri solze pa so padle na predmete iz dvoran. Pred Ano so se prikazali psi z velikimi očmi. Zaupala jim je svojo težavo, psi pa so ji povedali, kaj naj stori. Kakor so ji naročili, je storila. Mami je povedala, da bo posesala vso pasjo dlako. Ker ji mama ni odgovorila, je Ana razdražena odšla v sobo. Slišala je, da sta se starša nekaj pogovarjala, a je pogovor ni zanimal. Šla je spat.

Risba: Zala Kuralt, 7. b

Zgodaj zjutraj jo je oči zbudil in ji naročil, naj se obleče. Ko je bila vsa družina nared, so šli v avto. Ana je bila zaspana in ni gledala, kam jih oči pelje. Ko so parkirali, jo je mama prijela pod roko in vstopili so skozi velika vrata. Kmalu je Ana zaslišala pasje lajanje in takoj je bila budna. Šli so mimo kletk s psi in mucami. Čisto na koncu sobe je bila kletka z beaglom. Pokazala je nanj in mama ji ga je kupila. Od takrat je bila Ana najsrečnejše dekle na svetu.

Alja Štaudohar, 5. a

NOVA PRIJATELJICA

»Drink, drink!« pozvoni šolski zvonec. Sofija, Natalija, Melisa, Dana in mala Zoja so edine navijačice na šoli Kramp. Sofija je vodja navijačic Divje mačke. Vsi govorijo, da malo Zojo izkoriščajo, kar je res. Ona jim vedno vse kupi, celo za denar jo prosijo. Nesramnost!

V mesto sem prišla jaz, Nensi. Bila sem v razredu s Sofijo, Natalijo, Meliso, Dano in ubogo malo Zojo, ki je bila izključena iz kluba navijačic. Strah me je bilo, ko pa je k meni stopila mala Zoja, sem se počutila bolje.

Naslednji dan je Zoja zbolela. Takrat sem bila zelo prestrašena, izgubljena ter žalostna. Ko je mimo prišla Sofija z gručo deklet, je bila videti vesela in, resno, preveč

Po tem čudnem dogodku sem malicala in zdelo se mi je, kot da sem Zojo že nekje videla in da sva bili povezani. Zdaj se mi zdi čudno, ker se mi je nasmehnila, ko se še poznali nisva. Po malici smo pisali test pri slovenščini (edinem predmetu, pri katerem mi gre dobro). Končno je prišla Zoja in dolgo sem čakala na trenutek, ko bova lahko postali prijateljici. Stopila sem do nje in to zelo nerodno. Sedemkrat sem se zasmejala in ji rekla le: »Hej!«, drugega namreč nisem mogla iztisniti iz sebe. Rekla sem ji še: »Jaz sem Nensi,« ona pa mi je rekla: »Hojla, jaz sem pa Zoja.«

Vesela sem bila, da mi je odgovorila. Takoj sva se spoprijateljili in ugotovili, da se poznava iz vrtca in da imava obe radi pesmi. Izmislili sva si pesem o najinem prijateljstvu. Takole gre:

*Skupaj sva v vrtcu bili,
zato sva blizu si.
Radi se skupaj igrava
in se hihitava.
Zdaj sva se spoznali,
se s prijateljstvom igrali.*

Bilo je zabavno, a kmalu sva se poslovili; morali sva se ločiti in dogovorili sva se, da se bova zjutraj dobili pred mojo hišo.

Naslednje jutro se je zgodilo točno to. Ko sva prišli do šole, se je Sofija zahihitala in rekla, da sva oblečeni kot maškari in da sva skupaj grozni. Prišla je učiteljica za slovenščino in edina v razredu sem pisala odlično. Čez nekaj časa je prišla Natalija in vprašala, če se želim vpisati v navijaški klub in se mi ne bo več treba družiti z »Zojasto zgubo«, jaz pa sem ji rekla: »Ne,« in to zelo razločno.

V bistvu Sofija izkorišča vsa tri dekleta: Natalijo zaradi tega, da bo imela ob sebi stilsko izobraženo deklo, Dano pa zaradi tega, da bo imela ob sebi prelepo plesalko. Zato Sofiji ne zaupa skoraj nihče na celi šoli.

Zoja je moja večna najboljša prijateljica. Rada jo imam. Zato boste vsi takoj vedeli, da imate ob sebi najboljšega prijatelja, če ga boste imeli radi in če mu boste lahko zaupali.

Zdaj pa grem z Zojo v kino. Jaz bom plačala pokovko, ona pa vstopnice in to bo pravično.

NASVIDENJE!! ČAO!!!

Avtorica zgodbe in ilustracij:

Neli Zajc, 5. c

INDIJANEC MOHY JE NAŠEL SKRITI ZAKLAD

Nekega dne se je Indijanec Mohy igral v peskovniku s prijateljem kužkom Fifijem. Mohijeva mama je medtem odšla k poglavarju, rdečemu Jastrebu. Ko se je Mohy igral v peskovniku, je kuža Fifi izkopal čuden tulec. Notri sta bila ključ in zemljevid. S kužkom Fifijem je sledil zemljevidu. Med potjo sta srečala deklico Plašno srno, ki je morala hitro na učno uro o sončnicah. Šla sta čez potok in v kaktusovo deželo. Končno sta prišla do Jagodnega vrta in odprla skrinjo. V njej so bile sladkarije. Mohy in kužek Fifi sta odšla domov. Zaklad sta razdelila med otroke. Vsi so bili veseli.

Eva Krnc, 4. b

IGRAČE V MOJI SOBI SO PONORELE

Sredi noči me je prestrašil glasen zvok. Le kaj se dogaja v moji sobi? Odprem oči in vidim, da je nekdo v moji sobi. Ugotovim, da so to igrače. Začudim se, da kuža, ki so mu že dolgo nazaj pošle baterije, po sobi veselo laja in se lovi z muco. Začudena se usedem na posteljo, kjer opazim, da so na tleh vse moje igrače. Veselo pojejo, plešejo, se igrajo, tečejo, se lovijo ... Skratka - igrače v moji sobi so ponorele.

Nato me igrače opazijo. Povejo mi, da se ne bi smela zbuditi, ker me vsako noč posujejo s prahom, da lažje sanjam. Povabijo me k igri. Seveda povabila ne morem zavrni.

Zjutraj se zbudim na tleh sredi sobe. Zebe me in vse me boli, saj so tla v moji sobi zelo trda. K sreči se zavem, da je danes sobota, da se od ponorele noči lahko odpočijem.

Pia Pajk, 4. b

MED KEPANJEM SE JE ZGODILA NESREČA

Nekoč je na Antarktiki zapihal močan snežni veter. Olaf, Zimko in Sven, ki so najboljši prijatelji, so hitro odšli ven na sneg. Hoteli so se malce pozabavati. Pričeli so s kepanjem. Po nekajminutnem kepanju je Sven z vso močjo v svoji plavuti vrgel ledeno kepo v Olafov kljun. Zlomil ga je. Ko je Zimko prišel na pomoč, ga je Olaf okepal, da si je Zimko zlomil svojo levo plavut. Kepali so se in kepali, vendar to ni bilo več prijateljsko kepanje. Pingvinčki niso bili več prijatelji.

Prišle so mame pingvinčkov. Prestrašile so se, kako poškodovani so in so jim hitro pomagale. Nato se je znočilo in vsi pingvini so odšli zaspani spat. Zjutraj so vse pozabili. Olaf, Zimko in Sven so spet najboljši prijatelji.

Lana Plevnik, 4. b

SEASONS IN SLOVENIA

In Slovenia are 4 seasons. In spring the trees blossom. There are 3 months in spring: March, April, May. Next there is summer, which is my favourite season. In summer the months are: June, July

and August. I always go to Croatia in summer. I have so much fun every year. The best thing is, that the days are long at that time. In autumn there are September, October and November. We have to go to school then. The leaves fall in autumn. I have birthday in winter. I love it, because I like snow and it's snowing in winter. These are seasons we have.

Ina Marinčič, 6. a

Risba: Živa Bašnec, 6. a

BILO JE TISTEGA PETKA POPOLDNE ...

V 4. in 5. razredu v okviru ISP-ja za nadarjene poleg pesmi nastajajo tudi zgodbe, pravljice, domišljijske pripovedi ... Tokrat so učenci dobili enak uvod: »**Bilo je tistega petka popoldne. Prišla/prišel sem iz šole in torbo vrgla/vrgel v kot. Doma sem bila sama/bil sam, ker ...**« Nadaljevali so vsak po svoje. Izbirali so med realnim in domišljijskim svetom.

Mentorica: Lidija Zajc

➤ LAČNE ŽIVALI

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in vrgla torbo v kot. Doma sem bila sama, ker so vsi domači odpotovali na Kitajsko. Ko sem prišla domov, me je Loti, moja psica, ogovorila. Prosila me je, če ji lahko skuham slastno kosilo. Najprej se mi je zdelo, da sem nora. Nato se je oglasil še droben glasek; bila je Jerry. Prosila je za solato iz kumaric, korenja, zelja in semen. Po tem sem bila prepričana, da sem nora. Začela sem si kuhati kosilo - makarone s paradižnikovo omako. Vmes sem Jerry pripravila solatno čorbo z bananami, kisom, oljem in semeni. Jerry je - kot morski prašiček, z veseljem do dna izpraznila skledo. O, joj! Loti je pospravila moje kosilo in tako sem morala čakati na drugega, tokrat drugačno - polže s sirom. Seveda, tega se nisem niti dotaknila, so se pa oglasile

ribe, da z veseljem pojedjo moje kosilo namesto mene. Tako sem ostala brez kosila. Ne, pa ne! Naročim pico in jo varujem za vsako ceno, čeprav Loti dobi kos in si ga razdeli z Jerry. Ker Loti ni dobila svojega kosila, sem ji dala košček svojega. Nato sem se spomnila na Meto in njeno nenavadno kosilo in jo povabila k sebi. Raje sem jedla njeno čorbo, kot pa da stradam. Nato sem se spomnila, da mi Meta lahko pomaga speči torto, ker ima moja mami jutri rojstni dan in ker se starši vrnejo s Kitajske. Bila sem prepričana, da mi bo priskočila na pomoč.

No, tako, končno so bili vsi siti!

Ana Valič, 5. c

➤ UGRABLJENI VELIKONOČNI ZAJČEK

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker so vsi delali pri velikonočnem zajčku, jaz pa sem bila še premajhna, da bi delala tam. Nekega dne je šlo vse po zlu: velikonočnega zajčka ni bilo, jajčka niso bila pobarvana, nobenega delavca ni bilo. Kaj je to? Bi bil lahko to BAV BAV? Pa ravno dva dni pred veliko nočjo! Kaj bo pa zdaj?

»Mogoče ga ustavim,« si rečem. Poiščem zemljevid sveta in načrt za izdelavo pisanih jajčk. Manca, Luka, Neža, Kaja ... Oh, koliko otrok! Ne vem, kako bom zmogla. Še jajčka! V trgovini pa 21 000 x 100 jajčk. (Približno toliko, ko pa še ne znam prebrati teh števil.) Vse možne barve naredim samo iz sadja in zelenjave. Še pobarvam jih: pikice, spirale, črte, rože, zvezde, srčki ... Vse to bom naredila na jajčka.

»No, zdaj pa spat!« si utrujeno rečem. Ko pa je jutro, se zbudim na čisto drugačnem kraju. O, ne, BAV BAV me je ugrabil! Mogoče je od svojih mračnih sil kaj izvedel, če so vohunile za mano. BAV BAV je namreč strah in hoče vse uničiti. Težava je v tem, da se moraš strahu upreti, tako ga boš lahko pregnal in če ne oddam jajčk pravočasno, otroci ne bodo verjeli v velikonočnega zajčka. Zaprem oči, mislim na nekaj lepega in skušam premagati strah. Le zakaj ne deluje?! Poskusim še enkrat. Spet ne deluje. »Nikoli me ne boš premagala,« reče BAV BAV. »Ko sem bil otrok, so me vsi zafrkavali, kakšen sem, čeprav me niso videli in zdaj se bom maščeval. Ha, ha, ho, ha, ha, ha, ha!« Poskušam se spomniti, kako bi ga ustavila. Aha, BAV BAV ne mara svetlobe. Izmuznem se in odprem okno. BAV BAV je premagan. Hitro osvobodim svojo družino in velikonočnega zajčka.

Tako je velikonočni zajček lahko nadaljeval svoje poslanstvo.

Lana Plevnik, 4. b

➤ RAZBURLJIV DAN

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker staršev še ni bilo doma. Čez pol ure me je prišel iskat oče in me odpeljal v klub Tektonik. Kmalu je prišla še moja prijateljica. Skupaj sva se igrali in zabavali. Vadili sva za plesni nastop. Bilo je super, a je žal hitro odšla.

V klub me je prišla iskat mama. Najprej sva šli v knjižnico in nato domov. Doma pa me je čakalo presenečenje. Mami mi je povedala, da greva skupaj v kino. Šli sva gledat Ledeno kraljestvo. Do predstave je bilo še nekaj časa. Kupili sva kokice, bonbone in pijačo. Film sva gledali v 3D izvedbi. Zelo je bilo zabavno. Po predstavi sva odšli še v McDonald's. Naročili sva hamburger, solato in sladoled.

Prišli sva domov. Hotela sem k Aljažu, a ga ni bilo doma. Igrala sem se in gledala risanke, mami pa je šla na sprehod. Bila sem čisto sama. Nekdo je potrkal na vrata. Nisem vedela, kdo je in me je bilo strah. Previdno sem odprla vrata in pokukala ven. Pred vrati sem zagledala veliko košaro, polno sladkarij. Odnese sem jo v stanovanje in ko sem zgrabila sladkorno liziko, sem v košari zagledala majhno mačko. Postavila sem se pred blok in čakala, da bo kdo prišel, ampak ni bilo nikogar. Mačko sem v prazni košari dala pred blok. Ker sem imela odprto okno, je mačka skočila na okensko polico in od tam zopet v stanovanje. Želela je ostati pri meni. Prišla je mami in se začudila, zakaj imam mačka. Vprašala sem jo, če jo lahko obdržim. Mami mi je dovolila in mi rekla, naj se grem umit in obleč pižamo. Mački sem pripravila udobno posteljo, v katero sem jo namestila. Tudi jaz sem odšla spat. Vsi smo sladko spali, jaz pa sem sanjala ...
Pred vrati je zvrhana košara ...

Zara Vencelj, 4. b

➤ PRAVE ZMEŠNJAVE

1. poglavje

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta mi starša umrla. Nato sem odšla spat in se zbudila kot pomlad. Če ne bi glasba zaigrala, bi še kar naprej spala. Nato pa budilka zazvoni in me iz postelje zvali. Treba je v šolo in prinesiti moko. Moke pa ni in me tako zaskrbi. Pojavi nova se težava, ker je trgovina zaprta. Nato mucka zamijavka in se mi posveti – ah, pri babici je moka. Zdaj pa gremo! Babica mi je dala moko in se hitro odpravila v trgovino, jaz pa sem hitela v šolo. V šoli zvonec zazvoni, jaz pa sem komaj na pol poti. Ko pridem v šolo, se opravičim za zamudo in se usedem v klop. Ko je ure konec, grem domov in se usedem na stol. Naredim nalogo in zavrem gobo. Ko je pečena, jo vržem s pladnja, jo pojem in se grem učiti. Popoldne se grem vedno igrati z ovnom, ki mi da volno. Volno nesem šivilji in mi naredi puli. Potem je večer in si zobe umijem in v posteljo zavijem. Ura je polnoči in vsi spijo kot kiti. Ko je jutro, vsi hitro se zbudijo in v šolo odhitijo. Jaz pa pozabim vstati.

2. poglavje

Še jaz se zbudim in v šolo odhitim, se opravičim, postavim se pred tablo in predstavim plakat o veliki noči. Konec je pouka, s sošolkami odhitimo na kosilo. Nato imamo aritmetiko in se zabavamo. Po aritmetiki gremo domov. Pripravim si torbo za flavto in odhitim v glasbeno šolo. Tam odigram flavto in se vrnem domov. Pa se grem igrati in zaspim kot škrat. Zbudim se v popoldne in pretegnem se kot volne. Pogledam TV in vse zmešnjave pozabim. Nato je večer in zaspim kot prava hči.

Lia Kamenšek, 4. b

➤ KAKO JE DOBILA NAŠA TAČKA IME

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta bila starša v Piranu.

Nisem bila ravno vesela, ko je v hišo vstopila muca. Bila je zelo prestrašena. Vprašala sem jo, kaj je narobe, odgovorila pa mi ni nič. Saj res! Nobena mačka ne zna govoriti. Imela je dvignjeno tačko. Sprejela sem jo, čeprav ni bila naša. Mogoče je bila izgubljena ali zavržena.

Ko sta starša prišla domov, sta zagledala muco v hiši. Zasmilila se jima je. »Uboga muca,« sta rekla, »zlomljeno tačko ima, peljali jo bomo k veterinarju.«

Po pregledu je veterinar povedal, da ima zlomljeno tačko. Skočila sem mu v besedo in rekla: »Muci bo ime Tačka.« Mama se je strinjala, tudi muca se je strinjala in pokimala. Veterinar me je vprašal, zakaj sem ji nadela ime Tačka. Razložila sem mu, da zato, ker ima zlomljeno tačko. Veterinar se je nasmehnil in rekel: »Lepo.« Očka ga je vprašal, zakaj, veterinar pa mu je odgovoril, da kužku pač tako ime ne bi ustrezalo. Sedaj se je očka nasmehnil, jaz pa sem ponosno božala Tačko.

Ko smo prispeli domov, je Tačka zagledala našega papagaja Tinčka. Papagaj se je ustrašil. Tačka je stopila h kletki in začela drgniti po njej. Papagaj je začel frfotati po kletki. Tačko sem prijela in jo odnesla v garažo, kjer ji ni bilo prav nič všeč.

Naslednji dan sva šla z očkom kupit košarico za Tačko, mami pa je pripravila mleko in hrano. Muca je bila zadovoljna in živeli smo srečno do konca svojih dni.

Pia Pajk, 4. b

➤ SANJE

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker moja prijateljica ni mogla z mano. Poiskala sem muco Belko in prižgala televizor. Tisti dan se mi ni dalo nič delati, zato sem ugasnila televizor. Šla sem v zgornje nadstropje in začela delati domačo nalogo. Ker prejšnjo noč nisem spala, sem bila zelo utrujena ...

S sestrično sem bila pri dedku. Urejali sva vilo in kuhali. Belka je lovila voluharje, ki so se potikali po grosupeljski zemlji. S Pavlino sva šli v trgovino Tuš in tam kupili mleko, jajca, sok in banane. Bratranček Maks je samo stal ob nama, saj je bil star šele šest let. Ko smo prišli domov, nas je dedi presenetil z napihnjeno posteljo. Takoj sva zlezli vanjo in zaspali.

Naslednji dan smo posesali vilo Jako in nahranili Belko. Dedi je prinesel omaro, v katero smo zložili kuhinjske pripomočke. Maks je odšel z dedijem po opravilih, Pavlina in jaz pa sva kuhali kosilo. Za Belko sva priskrbeli piščančje meso. Po kosilu smo brali, se gugali ali kako drugače počivali. Po počitku smo napolnili ribnik in vanj preselili ribice. Pavlina, dedi in jaz smo do konca naredili stojnico z zelišči in jo postavili ob vilo Jako.

Zbudila sem se. Ne boste verjeli - po enem tednu se je vse to začuda uresničilo! Mar sem v sanjah jasnovidka?

Alja Štaudohar, 5. a

➤ VLOM V HIŠO

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta bila oči in mami še v službi, sestra pa prihaja domov šele ob 17. uri.

Ko sem pojedla, sem odšla naredit nalogo. Nato sem si nadela slušalke in posesala stanovanje. Bilo mi je dolgočasno, dokler ... Pozvonilo je. Odšla sem odpret in pred seboj sem zagledala žensko v dolgem krilu, v natikačih in razcefrani majici. Za njo je bilo še nekaj otrok. Vprašali so me, če imam kaj za

njih in če sem sama doma. Povedala sem jim, da nimam ničesar in da so doma še mami, oči, brat in sestra. Takoj so odšli. Zaprla sem se in ker nisem imela telefona, sem se skrila pod mizo. Bilo me je strah. Dolgo nisem slišala avtomobila, opogumila sem se in odšla k oknu. Romi so hodili okoli hiše. Oprezala sem, kaj delajo. Končno so se odpeljali. Nekaj je zaropotalo in zelo sem se prestrašila, mislila sem, da je eden od njih vlomil v hišo, a je bila samo moja torba, ki je padla na tla. Oddahnila sem si in že slišala, da prihajata moja starša domov. Še nikoli ju nisem bila tako vesela. Hitela sem jima pripovedovati, kaj se je zgodilo.

Ana Lina Finec, 5. b

➤ ZAKAJ TOLIKO POTOVANJ?

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker se mi ni dalo z našimi na potovanje v Chicago in to za en teden. Tudi domača naloga je bila zame ena figa. Ko pa se je po televiziji začela ravno najljubša oddaja, je kot vedno prišla moja mala sestra in me začela cukati (to vedno zelo boli). Velika sestra je odšla v New York, da si kupi nekaj oblačil in ne verjamem, da bo Kip svobode sploh slikala, ker vedno vse pozabi. Mali brat, mala sestra Mina in jaz pa smo ostali doma.

Se sprašujete, zakaj toliko potovanj? No, jaz že vem zakaj, potovanja obožujejo prav vsi ljudje, a jaz ne. Zdaj pa bom morala ves vikend skrbeti za mala dva, dvojčka Mino in Gala, ki sta stara pet let in pol. Ob osmih zvečer sem ju dala spat. Jaz grem spat vedno ob 21. uri, danes pa sem šla ob 20.30. Ko sem se zbudila, so se vrata odprla. Je to sploh mogoče? Začutila sem prvi potres v svojem življenju. Zaradi tako močnega trušča sem jokala in si želela mami ob sebi. A glej, v zadnjem hipu me je pobožala nežna roka. Bila je majhna kot lučka, sinja pubica z velikimi očmi in rožnato kapico. Res je bilo najbolj ljubko bitjece, kar sem jih kdaj videla. Spraševala sem se, kako naj vem, ali je resnična ali ne. Kar naenkrat sem zagledala dve bitji, potem tri in nazadnje štiri. Vsako je bilo drugačne barve: rožnate, rumene, zelene in modre. Vsa pa so imela največje oči, kar sem jih kdaj videla. Začela so skakati po postelji in vreščati na uho. Fanta sta bila razumna, ko sta slišala jok, dekleti pa sta se solz ustrašili in zbežali. Kar naenkrat se vsi skrijejo, ko se opogumijo, zopet vsi vreščijo in skačejo in se obračajo, na koncu z vreščanjem vred skočijo name, ko ... se zbudim in name skočita dvojčka Gal in Mina in povesta v en glas skoraj nerazumljivo: »Lahko obdrživa štiri lepe muce?« Zelo sem se začudila in s polno glavo misli pred pragom pričakala mami, očija in sestro Hano.

Moje življenje je spet mirno teklo dalje.

Neli Zajc, 5. c

➤ POPOTNIK JAZ

Bilo je tistega petka popoldne. Prišel sem iz šole in torbo vrgel v kot. Doma sem bil sam, ker so bili starši še v službi. Šel sem zakurit peč. Bila je zima, snežilo je. Pomislil sem na starše.

Ko sem hotel napisati nalogo, sem zagledal škrate. Prijel me je, udaril z gorjačo po glavi in omedlel sem. Ko sem se zbudil, sem bil obkrožen s samimi rožicami. Bile so marjetice, zvončki, orhideje, mačehe, trobentice, vrtnice in sončnice. Nabral sem en šopek za mamo in enega za sestrico. Ko sem nabral dva šopka, me je škrate spet udaril po glavi. Zbudil sem se pri torbi. Odprl sem jo in napisal

domačo nalogo. Prišli so starši. Povedal sem jim vso zgodbo, pa mi niso verjeli. Čez en teden se tega še spomnil nisem.

In tako je govoril popotnik Jaz.

Ivo Štukelj, 5. b

➤ KUHARSKA DOGODIVŠČINA

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta bila mami in oči še v službi, sestrici pa v šoli. Odločila sem se, da si skuham kosilo. Makaroni so bili že v loncu. Ni bilo treba dolgo čakati in ura je zapiskala. Narezala sem slanino in jo dala peč. Hitro sem naribala sir in ga posula po makaronih. Ko je bila slanina pečena, sem jo polila po makaronih in siru. Šele potem sem se spomnila, da bi pod to morala dati paradižnik. Polila sem ga po že pripravljenem kosilu in vse skupaj porinila v vročo pečico.

Čas je hitro mineval in oči in mami sta bila že doma. Rekla sem jima, da sem jima skuhala kosilo. Šele takrat sem se spomnila, da sta starša danes kosilo že jedla. Poklicala sem prijateljici Ano in Aljo in se zmenila, da skupaj pojemo to jed. Škoda bi bilo vse hrane, tako ali tako pa je bilo vse surovo. Ko sta starša zvedela za to, nista bila niti najmanj zadovoljna. Poslala sta me v sobo in mi zabrusila, da nikoli več ne bom smela peči ali kuhati kosila.

Meta Kovačič, 5. a

➤ SAMA SAMCATA DOMA

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta bila starša v službi. Morala bi narediti domačo nalogo, ampak zakaj, če je pred mano vikend. Usedla sem se v naslanjač in gledala televizijo. Čez nekaj minut sem zaspala, potovala sem z vlakom, kjer pripovedujejo naj naj najlepše pravljice. Prispela sem v deželo, kjer sem videla, da vsi delajo nalogo. Pozdravila sem enega in odgovoril mi je: »Ne moti me, sem sredi domače naloge.« Tekla sem naprej in videla - v tem svetu so mame za računalniki in očetje pospravljajo. Vprašala sem nekega očeta, kaj dela. »Ne vidiš, da pospravljam!« Jaz pa: »Očitno radi pospravljate, jaz pa že ne.«

Zbudila sem se in se namenila pospravljati. Mamica bi bila tega zelo vesela. »Drin, drin,« je zazvonil telefon. Bila je mamica in mi povedala, da bosta z očkom zelo pozna. Bila sem pridna in vse pospravila. Pozabila sem vam povedati, da imam psa Toma. Zelo je navihan. Da bi ga umirila, sva se odpravila ven. Zaslišala sem cviljenje in zbežala domov. Bilo je že zelo pozno in odpravila sem se spat.

Naslednji dan me je čakalo praznovanje rojstnega dne in želela sem se spočiti. Ko sem se naslednje jutro prebudila, sem na nočni omarici našla listek, na katerem je pisalo: »Pridi, pridi v gozdek naš, pa še reši tisti glas.« Seveda me je radovednost hudo mučila in takoj sem se odpravila v gozd. Ooooo! Tam je bila zabava. Zabava samo zame. Zelo sem bila vesela. A kaj je tisti glas?! Najbrž se je skril, a gotovo bo zbežal, ker ga bo prepodil moj Tom.

Tia Julija Petrič, 4. a

➤ RAZBURLJIVI DNEVI

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker sta bila mami in oči še v službi. Prižgala sem televizor in gledala film. Naenkrat je pozvonilo pri vratih. Bila je mami. Vprašala sem jo, zakaj je tako zgodaj doma. Povedala mi je, da je sestanek odpadel. Mami me je napotila delat nalogo. Šla sem v sobo, odprla zvezek in pričela z nalogo. Ko sem jo naredila, sem šla v kuhinjo jest. Spet je pozvonilo. Bil je oči z bratcema. Tudi on je zgodaj končal službo. Imeli smo kosilo. Po kosilu smo šli na sprehod v gozd. Ko smo prišli nekoliko globlje v gozd, sem zaslišala nenavadne glasove. Stekla sem naprej k mami. Rekla mi je, da je to samo veter, ampak meni se je zdelo, da to ni samo veter.

Vračali smo se proti domu in videla sem srnico. Zopet se je pojavil tisti nenavadni glas. Začela sem teči. Doma sem se kmalu odpravila spat, saj je bilo že pozno. Razmišljala sem o nenavadnem glasu in srnici, ki se je tudi prestrašila.

Zjutraj sem se zbudila in takoj prosila mami, če grem lahko v gozd. Dovolila mi je. Bilo mi je tesno, a radovednost mi ni dala miru. Želela sem ugotoviti, kdo spušča tiste glasove. Prišla sem do gozda. Šla sem malo globlje in še globlje ... Zaslišala sem znani zvok. Ni me bilo strah. Pogledala sem na drevo, če bi bila kakšna ptica, ampak nikogar ni bilo. Oči so se mi ustavile na deblu in zagledala sem duplo. Pogledala sem v duplo in glej – v duplu so bili štirje veveričji mladički in mama veverica. Vse so s krempeljčki praskale po notranjosti debla. Pobožala sem jih. Prav smešno mi je postalo, ko sem ugotovila, da tak hrup zganja pet veveric. Stekla sem domov in vsem povedala svojo dogodivščino.

Ana Kavšek, 4. a

➤ PETEK POPOLDNE

Bilo je tistega petka popoldne. Prišel sem iz šole in torbo vrgel v kot. Doma sem bil sam, ker so bili starši dolgo v službi. Ko sem začel delati domačo nalogo, so bile minute neskončno dolge. V glavi se mi je vrtelo in nič nisem videl. Zdelo se mi je, da bom zaspal za vedno. Misli so me odpeljale čez vse države in v vesolje, na Mars. Ko so me Marsovci zagledali, so me hoteli vreči z Marsa. Izmuznil sem se jim iz rok in pobegnil daleč proč. Toda tudi tam so me našli in me napadli z vseh strani. Pripeljali so me do kralja. Razsodil je, da moram skočiti v reko lave, ki je vijugala po Marsu. Napočil je trenutek, ko sem moral skočiti. Vsi Marsovci so me gledali s široko odprtimi očmi. Skočil sem. Nekaj metrov pred lavo sem zelo vesel spet odprl oči pred domačo nalogo. Tako dolgo sem razmišljal o tem, kar se mi je zgodilo, da sem nanjo čisto pozabil. Ob osmih zvečer sta prišla starša. Nalogo pa sem naredil naslednji dan.

Miha Perpar, 4. a

➤ POTOVANJE NA NEPTUN

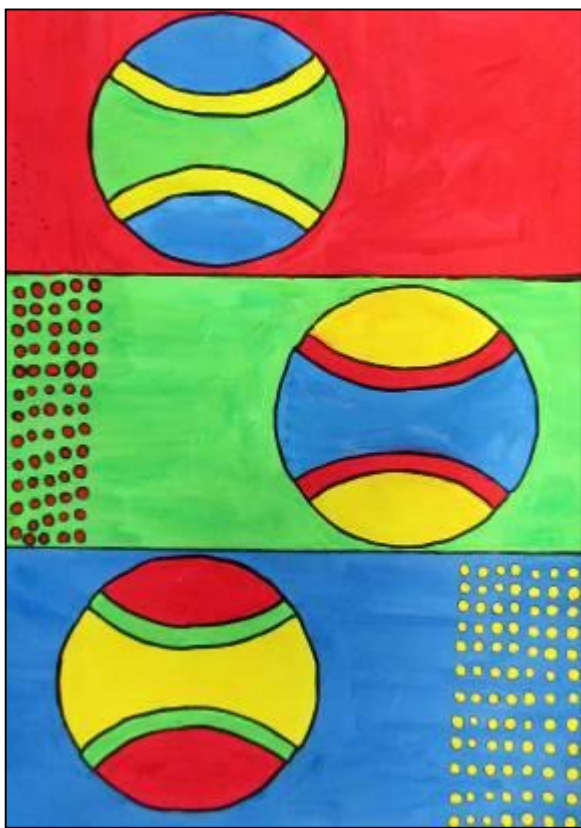
Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker so bili drugi družinski člani pri sorodnikih na Neptunu. Tudi jaz sem hotela z njimi, ker smo v šoli pisali šest testov, a odločila sem se, da bom odšla pozneje za njimi. Pripravila sem kovčka in odšla na letališče.

Kupila sem karto za Neptun. Let je bil čez tri ure. Odšla sem v restavracijo. Po obilnem kosilu sem odšla v trgovino po spominke za sorodnike. Do leta je bilo še 30 minut. Odšla sem do najboljše prijateljice Nike. Bila je zelo vesela, da sem se prišla posloviti od nje. Povedala mi je, da bo v nekaj dneh dobila kužka. Ves čas sem gledala na uro. Morala sem pohiteti, da ne bi zamudila letala. Na letalu sem spala, jedla, igrala igrice in komaj čakala, da vidim teto, strica in sestrični.

Letalo je čez čas začelo vse počasneje leteti. Pilot je po zvočniku povedal, naj se priprimo in trdno primemo. Motor je prenehal delati. Pilot je bil tiho. Letalo je vse hitreje letelo navzdol. Strmoglavili smo na rdeči planet, domnevno na Mars. Letalo so obkrožili palčki z velikimi zobmi in tipalkami. Nihče si ni upal iz letala. Jaz sem se opogumila in izstopila. Palčki so me obkrožili. Hotela sem jim dopovedati, da smo z Zemlje in da smo strmoglavili. Palčki so se zasmeli in pokazali na eno in edino drevo na Marsu, ki je imelo plodove. Bili so veliki, na pogled zelo sočni, rumeno rdeče barve ... Enega sem odtrgala, ugriznila vanj in ... postala rdeča. Pogledala sem v sadež in zagledala feferon.

Čez pol ure, ko so iz letala prišli še drugi pogumni potniki, so prišli palčki in nas povabili na pogovor in da bi se skupaj smejali. Postregli so nam zelenjavo in sok. Medtem ko sem pila sok, sem imela v ustih vse več soli. Palčki so se smejali. Ugriznila sem v zelenjavo in videla črva, ki sem mu odgriznila zadek. Vse sem izpljunila iz ust. Palčki so se ponovno smejali. Opozorila sem še druge potnike, naj ne jedo zelenjave in ne pijejo soka, a pilot letala je že pil. On pa ni imel soli v ustih. Ugriznil je v zelenjavo, v njej ni bilo črva. Imela sem ga samo jaz. Hitro sem odšla s te čajanke.

Za letalom je bila tabla z napisom »Nevidni most«. Hotela sem že stopiti na Nevidni most, a me je nekdo prijel za roko. Bil je fant. Predstavil se mi je. Bil je Bine, potnik letala. Vseeno sem vztrajala. Bineta sem prijela za roko in skupaj sva stopila na most. Most je dobival mavrične barve. Na tabli se je začelo odštevati: 10, 9, 8, 7 ... Z Binetom sva stekla po mostu in poklicala še druge potnike. Na Neptun smo pritekli ravno takrat, ko je most izginil. Palčki, ki so bili na sredini mostu, so padli na Pluton. Vsi potniki smo se razšli. Jaz sem vzela zemljevid in poiskala Ulico malih Neptunčkov. Otroci so hodili iz šole in videla sem sestrični Anjo in Tanjo. Bili sta zelo veseli, da sem prišla. Odšle smo k njim domov. Tudi starši ter tete in stric so me bili zelo veseli. Ravno tisti dan je teta praznovala rojstni dan. Čestitala sem ji.

Na Neptunu smo ostali še šest dni. Prvi dan je začel padati sneg. Drugi dan je prenehalo snežiti, s sestričnima in bratcem smo šli sankat. Tretji in četrti dan sta šli sestrični v šolo, jaz pa sem se igrala z bratcem Mihom in Matjažem. Peti dan smo vsi odšli v kolosej na gladiatorsko tekmo. Zvečer sem sestričnima, teti in stricu razdelila spominke z Zemlje. Zadnji dan smo pripravili kovčke. Poslovili smo se. Sorodniki so nam obljubili, da nam bodo obisk vrnili.

Na letalu sem ponovno videla Bineta. Sedež poleg mene je bil prost, zato se je lahko usedel nanj. Med letom sva se pogovarjala. Prileteli smo na Zemljo. Na letališču me je čakala najljubša prijateljica Nika s kužkom. Povedala mi je, da ji je dala ime Lucy. Skupaj sva odšli v slaščičarno na klepet. Z Binetom sva postala prijatelja. Nikoli ne veš, kaj se še lahko razvije iz tega.

Lucija Struna, 5. b

Risba: Nika Kovačič, 9. a

➤ PRESTRAŠENI SANJAČI

Bilo je tistega petka popoldne. Prišla sem iz šole in torbo vrgla v kot. Doma sem bila sama, ker so moja sestra, ki je stara 18 let, in starši odšli v veliko podjetje LEXUS načrtovat prihodnost. Nisem in nisem dobila ideje, kaj bi delala. Potem pa se je lučka vžgala, pa ugasnila, pa spet vžgala in ugasnila. Končno se je spet vžgala in ni ugasnila – dobila sem idejo.

Že dolgo časa nisem pospravljala. Naredila sem izjemo in hkrati osrečila še mami. Radio sem navila do konca, vzela metlo in začela pometati. Medtem ko sem jaz pometala, so v podjetju LEXSUS preizkušali novo napravo. To je bila posebna čistilna naprava. Moja mami je rekla, da jo bodo preizkušali pri nas doma. Nadaljevali so z drugo napravo. Jaz pa sem pospravljala kot nora. Knjige sem dala nazaj na polico in jih razvrstila po abecedi. Pospravila sem igrače, sestrine zvezke, postelje in celo kuhinjo. Ko sem končala, sem si ogledala vse prostore in pred vsakim sem stala z odprtimi usti. Tako sem bila vesela, da sem kar skakala od sreče. Bila sem utrujena, zato sem legla na kavč in zaspala. Kavč je bil tako mehak, zato sem spala z užitkom.

Zbudil me je ljubeč trol. Odpeljal me je v veliko dvorano. Tako je bila lepa, da bi kar omedlela. Zagledala sem nekakšno čudno pojavo. Kar težko jo je bilo gledati, sploh pa opisati. Pojava je vstala, se mi približala in rekla: »Dobrodošla, spoštovana gospodična, jaz sem Fedrik Slanovski Gravnštajn.«

Začudeno sem gledala v nekega Fedrika Slanovskega Šteina: »Živijo, jaz sem Nika. Lahko vprašam, kje sem in kaj se je zgodilo?« »Si v trolskem kraljestvu Gravnštajn in si zato tukaj, ker si nas rešila pred najhujšimi sovražniki. Štajni!« Fedrik se je stisnil ob stol in eden od trolov je skočil k meni v naročje, ker se je bal. »Kaj so Štajni?« sem vprašala Fedrika. S težkim srcem mi je povedal: »So rožnata bitja, ki ves čas prežijo na nas. Razgrajajo in vpijejo kot nora, so velika ali majhna, a meni se zdi, da so večja kot naše kraljestvo.« Malo sem se ustrašila, a Fedriku sem rekla, da jih bom spet rešila. Ni važno, kako sem jih prej, a jih bom spet. Fedrika sem vprašala, kje bi jih lahko našla. Fedrik je rekel: »Ne povem! Saj te bodo mučili, ubili, zasužnjili!« Začudeno sem gledala in rekla: »Kaj pa, če sploh niso taki? Prosim, povej mi!« Končno mi je povedal, medtem sta minili dve uri, in zavpil: »Štajnska deželal!« »Štajnska dežela?!« sem ga začudeno pogledala. »Takoj se bom odpravila in pogledala, kaj so ta čudna bitja.« Fedrik ni rekel nič. Odkorakala sem po hodniku in že sem bila zunaj.

Ko sem hodila že tri ure, sem končno zagledala Štajnsko deželo. Bila je velika in malo strašna vas. Ko sem hodila po deželi, sem zagledala majhnega možicljja. Bil je rožnate barve. Zaslišala sem ropotanje. Vse glasnejše je postajalo. Napadla so me rožnata bitja. Hotela sem se braniti, a so bili premočni. Padla sem v nezavest. Zbudila sem se v temni ječi, ki je bila zelo majhna. Ko sem vstala, sem se butnila v glavo. Seveda je pri tem počilo. Prišel je majhen možicelj, rožnate barve in v roki je imel sulico. Vprašal me je, kdo sem in od kod prihajam. Imel je piskajoč glas. »Sem Nika in prihajam iz Ivančne Gorice in gotovo sem še v Štajnski deželi.« Rožnati možicelj je prikimal: »Jaz sem pa Rožnatinček. Te smem vprašati, kaj delaš tukaj in zakaj si prišla v Štajnsko deželo?« Odvrnila sem mu, da jih hočem pregnati, da ne bodo več razgrajali in s tem strašili trole.

Rožnatinček me je debelo pogledal. Odprl je ječo in me odpeljal v večjo dvorano. V njej je bil možicelj, petrolej zelene barve. Bil je enak Rožnatinčku, le nekoliko večji in na glavi je imel krono iz čistega zlata in srebra. Bila je krona glavnega trola Fedrika.

»Kdo ste,« sem vprašala. »Sem Petrolejko, glavni možiček!« je rekel petrolej zelene barve možiček. »Torej niste Štajni?« sem nadaljevala s pogovorom. »Kaj se ti meša, to so druga bitja, ki so večja in strašnejša! Mi smo možički.« »Ali nosiš krono glavnega trola Fedrika?« sem ga vprašala. »Ja,« mi je odvrnil, »našel sem jo v gradu, v najtemnejšem kotu, v katerega si ne upa stopiti živa duša. Niti troli ne.« Na široko je odprl usta, da bi vzel tableto, da bi se pomiril, bil je namreč zasopihan. Vse je povedal z enim dihom. Začudeno sem ga pogledala: »Zakaj, mislim; kako je to možno. Kako, zakaj bi tako lepo krono zavrgli v najtemnejši kot, v katerega si ne upa živa duša?!« sem zmedeno rekla. »Tudi jaz ne vem,« je rekel Petrolejko. »Kje smo ostali? Aja, že vem, pri preganjanju, vpitju in pobotanju.« »Ti vse veš!?« sem odvrnila. »Seveda, ko si ti začudeno blebetala, sem vse izvedel od služabnika.« Grdo sem ga pogledala in se sesedla na stol, ki mi ga je ta čas prinesel majhen možicelj. »To pa zato, ker tudi pri nas razgrajajo in vpijejo,« je nadaljeval Petrolejko. »Takole, dajte jim tisto stvar, ki jo hočejo!« sem rekla. »Kako naj to vemo?« je rekel Petrolejko. »Že vem, jutri jih pričakamo zunaj in bomo videli, kaj hočejo!« sem predlagala Petrolejku.

Naslednji dan. Zjutraj sem se zbudila, a sem bila še vedno v sanjah. Spraševala sem se, kako dolgo bodo še trajale. Skupaj z možički smo pričakali tiste Štajne. Bili so ogromni, strašni in ROŽNATI. Mislila sem si: »Kaj, roza barve!?« Potem pa so za trenutek utihnili. Imeli so drugačen obraz. Bili so celo luštkani in mili. Kakor koli že, ugotovili smo, da ti mili stvari hočejo hrano. Vprašala sem Petrolejka, če se je zgodilo kaj takega, da hočejo hrano nazaj. Odgovoril je: »Nekega dne, daleč nazaj, smo jim ukradli hrano in kaže, da se nam maščujejo. Ampak zakaj, to je bilo 500 let nazaj?!« »Slabo se počutim,« sem rekla. »Petrolejko, izginjam, kaj se dogaja!?« Izginjam, to ni dobro, še povedala jim nisem, kaj naj naredijo. Preblisnilo me je in zavpila sem: »Dajte jim to hrano, pobotajte se z njimi!«

Izginila sem zaradi mami. Zbudila me je. Ves večer sem družinskim članom pripovedovala o možičkih in kako sem pozabila pomagati trolom. Prepričana sem, da bom še kdaj sanjala o prestrašenih sanjačih in takrat ...

Nika Sekirnik, 5. b

➤ ZABAVA NA SNEGU

Nekega dne je na Antarktiki močno snežilo. Polarni medvedek Ma je zjutraj vstal in komaj čakal, da se bo šel igrat. Šel se je spuščat po visokem hribu. Ko je bil na vrhu, je za seboj zagledal še dva polarna medveda, ki sta bila večja. Porinila sta Ma s hriba, tako da se je valjal in spremenil v veliko snežno kepo. Prišla je njegova mama in ga potegnila iz kepe. Pokazala mu je novega prijatelja, polarnega medvedka Kevina. Skupaj sta se šla igrat. Odločila sta se, da se bosta kepala in naredila velikega snežaka. Po kepanju sta res naredila snežaka. Bil je tako velik, da ga nista dosegla in na žalost snežak ni imel klobuka. Bila sta tako utrujena, da sta kar planila v posteljo. To je bil Majev najboljši dan.

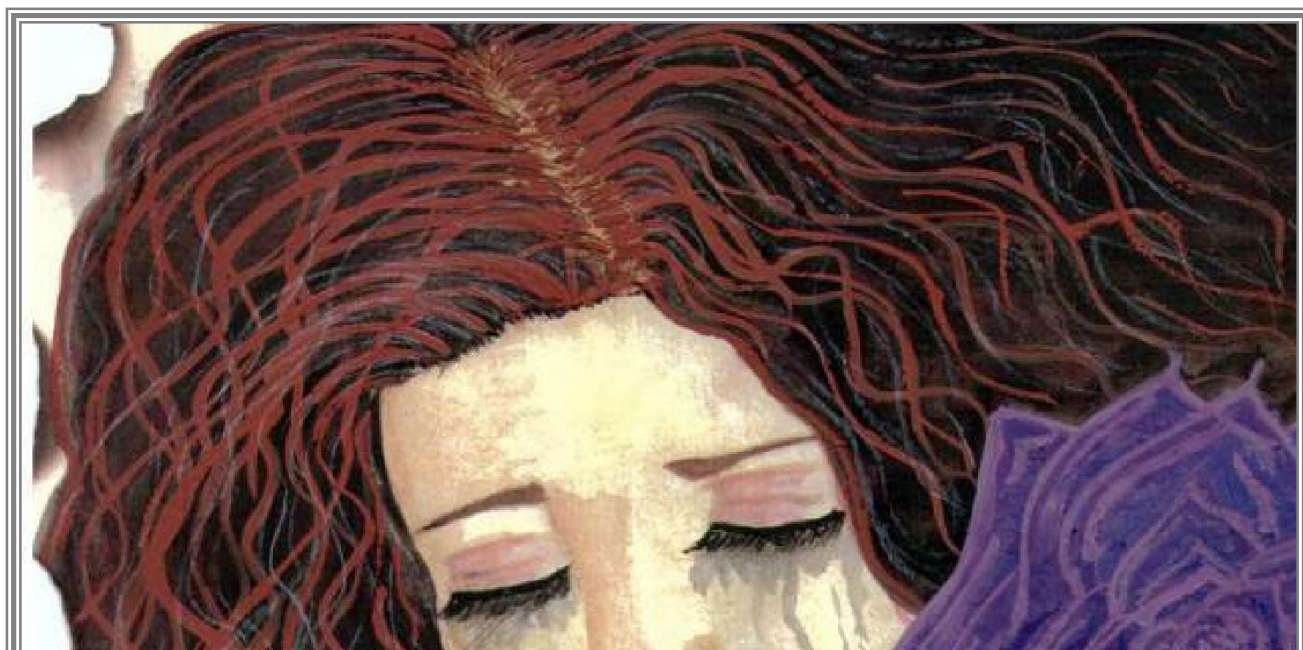
Zara Vencelj, 4. b

Risba: Nina Grden, 1. a

6. MLADI SLIKARSKI TALENTI SE PREDSTAVLJAJO

Dekle z vrtnico

Klavdija Germ, 9. razred PŠ Višnja Gora

7. PISAN.SVET

Risba: Katja Miklič, 1. a

ANKETA O PUSTU

Učenke in učenci Osnovne šole Stična smo tudi letos komaj čakali na pust. Poglejte si, v katere maske so se tokrat našemili naši izbranci – anketiranci!

Maj, 1.a: Pust imam zelo rad. Letos bom oblečen v vojaka.

Taja in Meta, 1.a: Komaj čakava že na pust. Letos bova Indijanki.

Pina, 2.b: Obožujem pust! Letos bom oblečena v čarovnico.

Blaž, 2.b: Zelo se že veselim pusta. Letos bom oblečen v hudiča.

Lisa, 3.a: Ja, pust imam zelo rada. Oblečena bom v princeso.

Eva, 2.b: Pust se mi zdi enkrat! Letos bom našemljena v geparda.

Zoja, 2.b: Komaj že čakam na pust. Našemila se bom v muco. Vsako leto se našemim.

Živa Bašnec in Leyla Hassaballa Abdou, 6. a, ter Alja Grm, 6. c

ANKETA O SREČI

Nadebudne šolske novinarke smo se ponovno smo se podale na pot po šolskih hodnikih in naše velike in malo manj velike vrstnike spraševale o tem, kaj je zanje sreča in kaj jih najbolj osrečuje. Preberite si njihove odgovore!

Meta Robin Bašnec, 1.a: Srečna sem, da imam Živo in da imam družino.

Nika Lukšič, 1.b: Srečna sem, ko so kakšni prijatelji zunaj pred blokom in se z njimi lahko igram.

Dominik Pekeč, 3.b: Zame je sreča računalnik.

Tilen Kristan, 3.b: Srečen sem, ko sem na računalniku ves dan.

Maruša Vovk, 4.a: Sreča je zame, da imam sploh dom.

Maruša Motoz, 5.b: Zame je sreča, da imam družino.

Ana Valič, 5.c: Srečna sem takrat, ko sem skupaj s prijateljicami in se igram.

Pia Kim Bašnec, 9.c: Zame je sreča ljubezen, Teja, Anja, Simona, družina.

Živa Bašnec in Leyla Hassaballa Abdou, 6. a, in Alja Grm, 6. c

ANKETA O PRIJATELJSTVU

Ker je osrednja tema tokratne številke našega šolskega časopisa prav Prijateljstvo, smo se mlade raziskovalke OŠ Stična odločile, da povprašamo naše mlajše učenke, kakšen je po njihovem mnenju pravi prijatelj/prava prijateljica. Oglejte si, kaj so nam zaupali!

Jure Bavdek, 3.a: Pravi prijatelj me zmeraj pozdravi, se rad igra z mano in mi ne govori, s kom naj bom prijatelj.

Pia Zupančič, 3.a: Prijateljica mora biti prijazna, pametna in zabavna.

Uršula Černelč, 3.a: Prava prijateljica je prijazna in pametna.

Teja Zaletelj, 3.a: Zabavna in pametna.

Sandra in Laura Perko Plavec, 1.b: Za naju mora biti pravi prijatelj predvsem prijazen.

Zoja Klemen, 2.b: Veliko mi pomeni, če je moj prijatelj prijazen.

Aleksandra Jovanović, 1.b: Rada se družim s prijatelji, ki so zabavni in prijazni.

Jan Koren, 1.b: Pravega prijatelja prepoznam po tem, da je prijazen in da upošteva navodila.

Meta Robin Bašnec, 1.a: Rada se družim zabavnimi in prijaznimi prijatelji.

Živa Bašnec in Leyla Hassaballa Abdou, 6. a, in Alja Grm, 6. c

MERYEM UZERLI

Rodila se je 12. 8. 1982 v Kasslu (Nemčiji) očetu, Turku Huseyinu Uzerli in mami, Nemki Ursuli Uzerli. Svoj poklic je začela s študijem na hamburški univerzi Schauspielstudio Frese. Po končanem študiju iz drame je najprej igrala v nemških serijah in filmih. Svetovno

prepoznavnost ji je leta 2011 prinesla glavna vloga Sultanke Hürrem v eni najuspešnejših turških serij Sulejman Veličastni. Zaradi napornega snemanja in osebnih težav je leta 2013 dobila živčni zlom in odšla na zdravljenje v Nemčijo.

Bila je v zvezi s Canom Atesom, s katerim se je že razšla. Z njim ima hčerko Laro, rojeno 10. 2. 2014.

Meryem Uzerli

Poleg igralka je tudi model. Za svoje delo je do sedaj prejela številna priznanja in nagrade.

Filmi in TV serije

Država	Leto	Naslov	Vloga	Razlaga	Oblika
	2008.	Inga Lindström	Britta	Podporna vloga	Serijska
	2009.	Das Total Verrückte Wochenende		Podporna vloga	Film
	2009.	Line	Anna	Podporna vloga	Film
	2009.	Sterne über dem Eis	Öğrenci	Podporna vloga	Film
	2010.	Journey of No Return	Hostesa	Podporna vloga	Film
	2010.	Ein Fall für zwei	Ankel	Podporna vloga	Serijska
	2011 do 2013	Sulejman Veličastni	Sultanka Hürrem	Svinec	Serijska

Vir: svetovno medmrežje

Maša Omahen, 6. b

PESEM EVROVIZIJE

Pesem Evrovizije je glasbeno tekmovanje, pri katerem se pevci in pevke iz vseh držav v Evropi (in malo izven Evrope) potegujejo za zlati naslov zmagovalca Pesmi Evrovizije. Tekmovanje poteka v treh delih: v prvem polfinalu, ki poteka vsak prvi torek v maju, se nam predstavi prvih 16 držav, v drugem polfinalu, ki poteka ob četrtnih, pa se nam pridruži še 15 malo slabših izvajalcev. V obeh predizborih izberejo po 10 predstavnikov, ki se uvrstijo v finale, ki poteka vsako prvo soboto v maju.

Evrovizijske predstavnice oz. predstavniki se najprej predstavijo, nato sledi glasovanje. Pri tem imajo poseben koncept. Vsaka država članica si izbere predstavnika, ki se v živo med šovom javi v dvorano, kjer poteka tekmovanje. Najprej sporoči prvih sedem točk, nato pa nastopijo glavne točke: 8 točk, 10 točk in 12 točk. Tako poteka glasovanje, ki se po mojem mnenju čisto preveč zavleče, traja namreč od 50 minut do ene ure.

V državi, ki zmaga, pripravijo tekmovanje naslednje leto.

Letos je potekalo 59. tekmovanje za Pesem Evrovizije, ki ga je gostila Danska, v mestu Kopenhagen. Po prepričljivem nastopu je zmagal oz. zmagala Conchita Wurst alias Tom Neuwirth, kot tranvestit v baladi "Rise Like A Phoenix". Nekateri pravijo, da si zmage ni zaslužil, saj so ljudje zanj glasovali zaradi brade, a statistika je pokazala, da 50 % ljudi, ki so glasovali, njegove brade ni odobraval.

Thomas Neuwirth prej ...

Thomas Neuwirth potem ...

Še nekaj evrovizijskih zanimivosti:

- ~ Poljska se je letos zelo dobro izkazala v »televotingu« oz. glasovanju občinstva, a so jo sodniki iz prve najboljše polovice izločili zaradi neprimerne scene in neprimerne ritma.
- ~ Vsako leto si prenos Pesmi Evrovizije ogleda kar 160 milijonov ljudi.
- ~ Rekord z največ zmagami na Evroviziji ima Irska s 7 zmagami, sledijo pa ji Francija, Luksemburg, Švedska in Združeno kraljestvo s 5 zmagami.
- ~ Leta 1969 so zmagale štiri države, saj ni bilo pravila za izenačenje.
- ~ Rekord z najvišjim rezultatom na Evroviziji ima Norveška s kar 387 točkami, priboril pa si jih je Alexander Rybak s skladbo »Fairytale«.
- ~ V letu 2008 in 2011 je na Evroviziji sodelovalo rekordno število držav, 43. Med njimi je bila tudi naša predstavnica Maja Keuc, ki se je Conchita Wurst spominja kot »bojevnice s prečudovitim glasom«.
- ~ Maroko je na Evroviziji sodeloval le enkrat, v letu 1980. Njihova uvrstitev je bila žal neuspešna.
- ~ Prva zmagovalka Evrovizije je bila švedska skupina Abba s pesmijo »Waterloo«. Bili so edina skupina, ki je zaradi Evrovizije zaslovela za vedno.

Priporočamo ogled prenosa v živo. Pogledati bi si jo moral vsak glasbeni navdušenec!

Letošnja pomlad se je začela z resničnostnim šovom »Znan obraz ima svoj glas«, v katerem znani obrazi imitirajo druge znane obraze, šov pa vodi znani komik Denis Avdič. Vsak nastop pod budnim očesom spremlja žirija, v kateri so Irena Yebuah Tiran, Boštjan Gombač, Tanja Ribič in v vsaki oddaji znova nov žirant.

V šovu nastopajo znane osebe: Tomaž Ahačič, Tomaž Klepač, Vlado Pilja, Daša Gradišek, Eva Hren, Ana Marija Mitič, Matjaž Kumelj in Natalija Kolšek. V vsaki oddaji pa ima eden od tekmovalcev skrito misijo, v kateri zbira denar za Mlade upe. Znana zavarovalnica bo na koncu serije oddaj znesek podvojila.

Maša Omahen, Eli Valič, Nataša Lukić in Lana Benčan, učenke 6. b

Vir slike: <http://images.24ur.com/media/images/600xX/Mar2014/61402390.jpg?76ab>

VELIKONOČNI ZAJČKI

Sestavine:

- 2,5 do 3 kozarci moke
- 2 žlici sladkorja
- 1 paket (približno 7 g) suhega kvasa v prahu
- 1 čajna žlička soli
- 1 kozarec kisle smetane (225 g)
- 1/4 kozarca mineralne vode Radenska Classic
- 2 žlici masla
- 1 jajce

Maslo, kisló smetano in vodo segreješ v kozici na rahlem ognju (pri nizki temperaturi), da se maslo stopi. Ne sme zavreti! Zmes ohladiš. V večjo posodo streseš ostale sestavine in jih premešaš, dodaš jajce ter ohlajeno zmes priliješ vsem sestavinam. Dobro premešaš in pregneteš. Če je testo pregosto, dodaj toplo vodo.

Testo pustiš vzhajati, dokler ne podvoji volumna. Ko naraste, testo razdeliš na 16 enakih delov, oblikuješ podolgovate »kroglice«, s škarjicami zarežeš ušesa (kot je prikazano na sliki). Za oči lahko narediš luknjice ali vstaviš nageljnovе žbice, ribez ...

Pečeš na 200 stopinj Celzija približno 10 minut ali dokler zajčki niso lepo rumenkasto zapečeni.

Vir: svetovni splet in ustno izročilo

Pripravila: Nataša Rebec Lukšič.

Risba: Ema Mahnič, 1. a

MALO ZA ŠALO, MALO ZARES

Poštevanka malo drugače

V šoli vadijo poštevanko, pa učiteljica vpraša Janezka: »Koliko je 4 krat 5?«

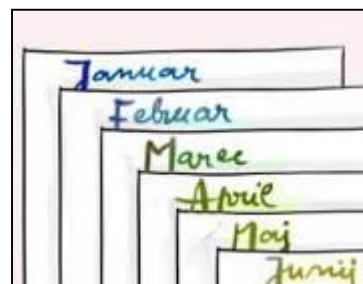
Janezek razmišlja, razmišlja, nakar reče: »21.«

»Narobe! 4 krat 5 je 20, razliko tvojega odgovora ti bom pa v redovalnico vpisala.«

Afriške živali

Učiteljica v šoli vpraša Janezka, če zna naštetati nekaj afriških živali. Učiteljica mu pomaga: »No, jaguar ...« Janezek pa se spomni:
» ... februar,
marec,
april ...«

Ena o prepisovanju

»Janezek, ti mulec, zakaj si prepisoval od Mihca?!«

»Kako pa veste?« vpraša Janezek.

»Ker je pri vprašanju Mihec napisal: »Ne vem,« ti pa: »Jaz tudi ne.«

Pri geografiji

»Na svetu so trije oceani. Prvi je Atlantik, drugi je Indijski ocean. Kateri je pa tretji?« vpraša učitelj. Vsi učenci molčijo.

»Prav imate, učenci. Tretji ocean je namreč Tihi ocean.«

Glasba

»Ali veš, kateri inštrument je najstarejši?« vpraša učitelj Pepija.

»Ja, harmonika!« mu odvrne Pepi.

»Narobe; zakaj pa tako misliš?« zanima učitelja.

»Zato ker je zgubana.«

Ena o blondinki in policistu

Blondinka se sprehaja po cesti in se ustavi pri obcestni luči. Na drogu je obešen letak, na katerem piše: ODDAJAMO STANOVANJE. Blondinka potrka na drog. Čaka, čaka pa nič.

Mimo pride policist in vpraša blondinko: »Ja, kaj pa počnete?«

»Tukaj piše, da oddajajo stanovanje. Trkam, pa se nihče ne oglasi.«

Policist pogleda navzgor pa pravi: »Ja, to je pa res čudno. Zgleda, da so doma, saj imajo prižgano luč.«

Pripravila: Marko Posavec, 6. c, in Nataša Rebec Lukšič.

V PREGLEDNICI POIŠČI ČIM VEČ BESED, POVEZANIH S PRIJATELJSTVOM/PRIJATELJI!

P	O	M	O	Č	P
R	A	Z	U	M	R
I	G	R	A	R	I
J	A	Š	R	E	J
A	G	P	I	S	A
T	A	O	P	N	Z
E	M	R	E	I	E
L	O	T	R	C	N
J	P	Ž	P	A	Z

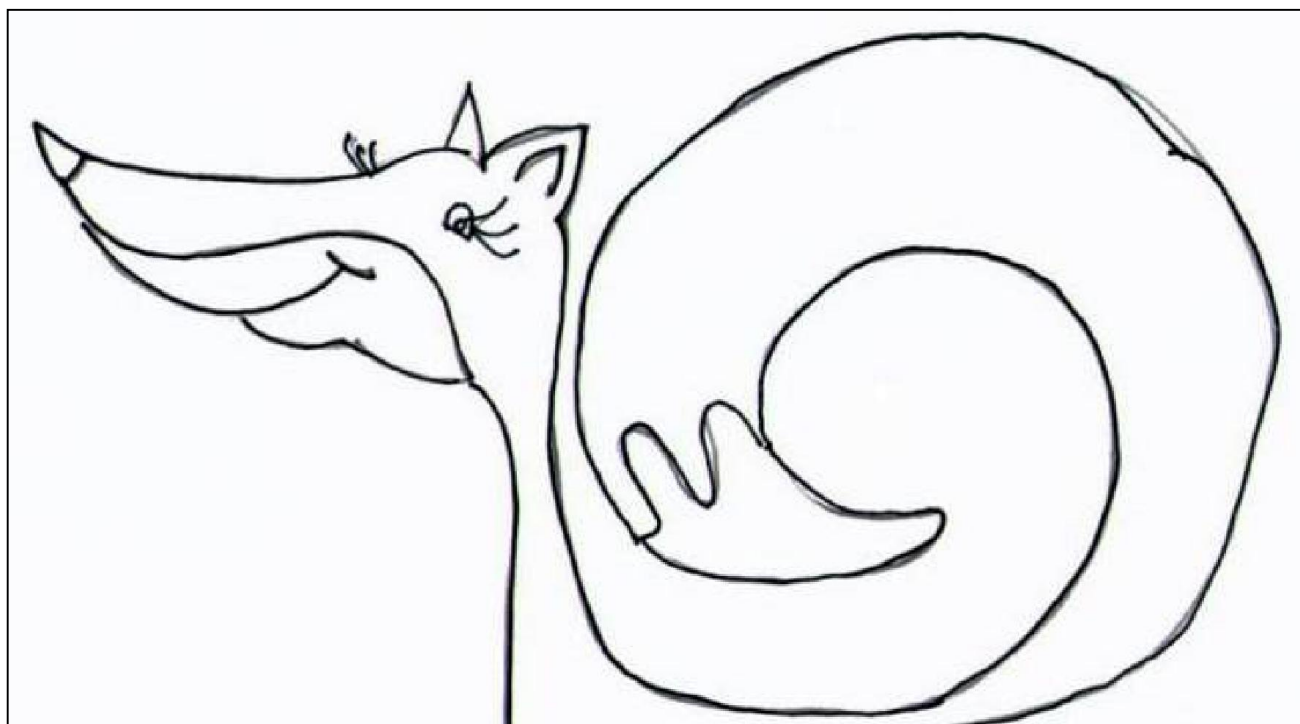
Pripravila: Urška Pajk, 7. c.

Risbe: Zala Kuralt, 7. b

TRI ŽIVALSKÉ POBARVANKE

Risbe: Zala Kuralt, 7. b